

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENE-
RALE A VANĂTORILOR DIN ROMANIA

Recunoscută persoană morală prin legea din 1 Maiu 1923

SEDIUL „UNIUNEI” :

PIAȚA C. A. ROSETTI, 7/BUCUREȘTI I.

TELEFON 313/47

UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

RECUNOSCUTĂ PERSOANĂ MORALĂ PRIN LEGEA DIN 1 MAIU 1923
SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI

Sediul: PIAȚA C. A. ROSETTI, 7 — BUCUREȘTI

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE

Inalți Președinți de Onoare

M. S. REGELE GEORGE AL CRECIEI ȘI A. S. R. PRINCIPELE NICOLAE

Președinți de Onoare :

MIHAIL SUTZU și GH. NEDICI

Președinte :

ANTONIU MOCSONYI

Vice-Președinți :

NICOLAE RACOTTA și VASILE V. ȘTEFAN

Secretar General :

N. COJESCU

Membrii-Consilieri :

C. G. ALEXIANU, Dr. C. ANDRONESCU, I. ANGELESCU, Principele GEORGE V. BIBESCU, Prof. Dr. E. BOTEZAT, DINU I. C. BRĂTIANU, AL. G. BUZDUGAN. Principele JEAN CALIMACHI, GRIGORE P. CARP, Dr. E. COSTINESCU, General E. GĂRLEȘTEANU, Prof. ERNEST JUVARA, Prof. DIONISIE LINȚIA (pentru Banat), Colonel A. MICU, General G. G. MANU, N. MANTU, Prof. Dr. N. MEȚIANU, ISTRATE N. MICESCU, Dr. VALER NEGRILĂ (pentru Ardeal), DIMITRIE I. NICULESCU, L. OANEA, M. SC. PHERECHYDE, Dr. I. PHILIPOVICZ, GEORGE A. PLAGIANO, IONEL POP, NICOLAE SAULESCU, GEORGE SCHINA, Maior R. SCHNEIDER-SNYDER, Dr. L. SCUPIEVSCHI, Dr. O. STOICHIȚĂ, Prof. Dr. G. UDRISCHI.

Censori :

S. BODNĂRESCU, N. KALERGI, M. FLECHTENMACHER, GH. GEORGESCU, A. STĂNESCU

Scopurile U. G. V. R. cuprinzând interesele tuturor vânătorilor din întreaga țară, toate Societățile de Vânătoare se pot grupa în jurul ei.

CONTRIBUȚII :

Membrii plătesc o cotizație anuală de Lei 300, în care este cuprins și abonamentul obligator la „REVISTA VÂNĂTORILOR“

Societățile : plătesc o taxă fixă de afiliere de lei 10 de fiecare membru până la 100, iar dela 100 înainte numai Lei 5. Ele plătesc un abonament obligatoriu la „REVISTA VÂNĂTORILOR“ de 400 Lei anual și o cotizație anuală de 20 de Lei de fiecare membru.

Abonamentul la „REVISTA VÂNĂTORILOR“ este obligatoriu pentru toți membrii „UNIUNEI“

Statutele U. G. V. R. se trimit la cerere contra 20 Lei în mărci poștale

Corespondența fără mărci pentru răspuns și cererile pentru interveniri la autorități, neîntovărășite de timbrele legale, rămân fără răspuns.

Orele de primire la Uniune : In toate zilele de lucru dela 3—7

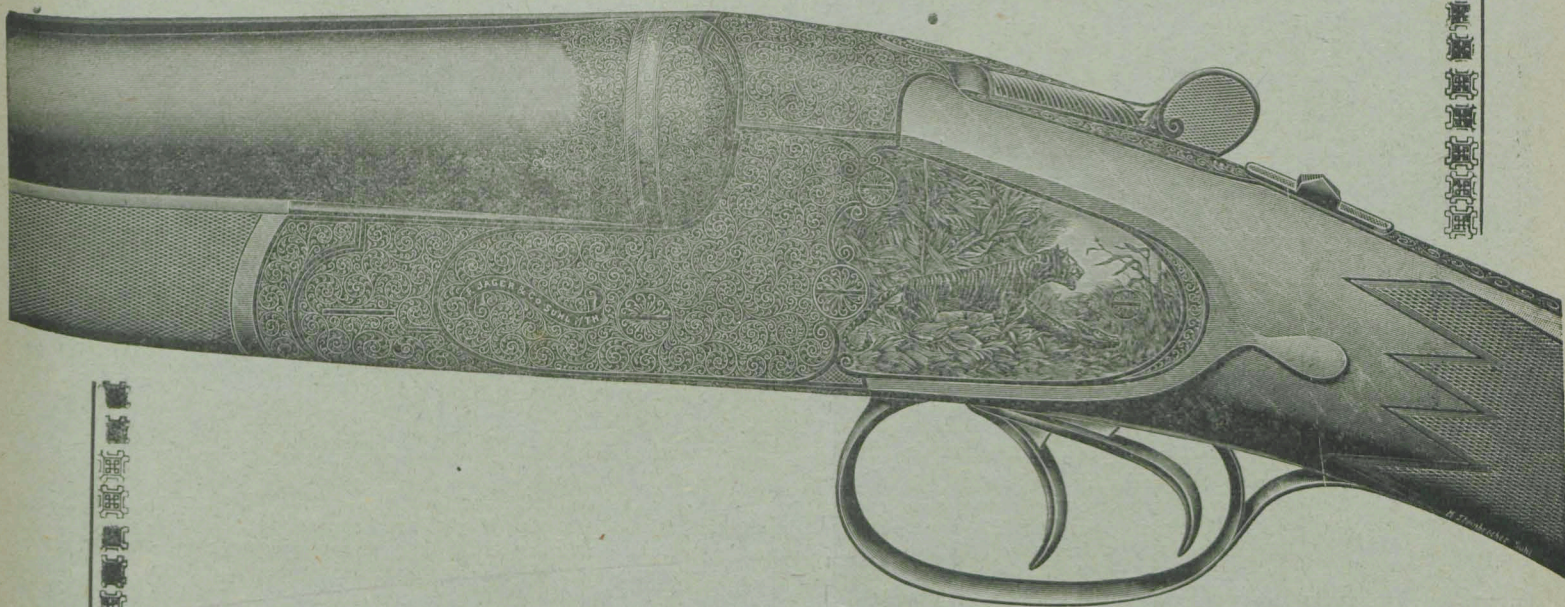
Sediul: PIAȚA C. A. ROSETTI No. 7 — BUCUREȘTI I.

— TELEFON 313/47 —

A R M E L E

F. JAEGER & Co.

Sunt neîntrecute ca tir și
soliditate, putând rivaliza
în privința aceasta cu cele
mai scumpe arme engleze

Toate armele fabricate de
această casă pentru mem-
brii „UNIUNEI“ sunt cea mai
elocventă reclamă, obținând
fără excepție predicătele
„exceptional“ și „superior“
la standurile oficiale de in-
cercare din străinătate.

SPECIALITĂȚI:

Zăvoarele „Simson-Jaeger“ și „Vertical-Blok“ care rezistă celor mai formi-
dabile presiuni (-) Armarea separată de glonț, patent Jaeger, pentru drillin-
guri (-) Ejectorul infailibil sistem Jaeger (-) Viza patent Jaeger, etc.

Ultimul catalog ilustrat și cu prețuri se
trimite membrilor „UNIUNEI“ franco
la cerere, adresată la sediul nostru.

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

3 ARME

3 ARME

care nu trebuie să lipsească

din echipamentul dv. sunt:

Carabina Mannlicher-Schönauer

în calibrele 6,5—8,2—9 și 9,5 mm., precum și calibrele de mare viteză nou introduse:
7 × 62, 7 × 64 și 8 × 60 mm.

ARMA DE VÂNATOARE HAMMERLESS

cu țevi de schimb cal. 12 și 16

PISTOLUL AUTOMAT „STEYR“ CU ȚEAVĂ BASCULANTĂ

cal. 6,35 și 7,65 mm.

SUNT ARME DE CEA MAI MARE PRECISIE

ATÂT CA TIR, CÂT ȘI EXECUȚIE

STEYR-WERKE A. G.

Wien I., Teinfaltstrasse 7.

Representată prin „Uniunea Generală a Vânătorilor din România“,—Catalog ilustrat contra marca postală necesară

Carabinele de vânătoare cu repetiție sistem „Mannlicher-Schönauer“, aparțin categoriei de arme de vânătoare cu închizător cilindric și mișcare rotatoare pentru deschidere, închidere și armare; zăvorirea se efectuează prin dispozitive așezate simetric în dosul capului mobil.

Magazinul este așezat în mod practic cu totul în pat; iar partea lui inferioară este închisă hermetic, făcând imposibilă intrarea prafului. El ocupă puțin loc și pe lângă o *greutate redusă* îi dă armei și un aspect *elegant*.

Mecanismul de ridicare rotativ, cu cartușele așezate concentric, în contrast cu sistemul la care cartușele sunt așezate pe 2 rânduri, în zigzag, exclude orice strângere al cartușilor. Introducerea cartușelor în magazin se face cu ajutorul unui încărcător lamă.

Inchizătorul este *foarte manabil* atât la deschidere cât și la închidere. Când el este închis, obturatorul se poate *asigura în mod perfect*. *Demontarea și remontarea* mecanismului de ridicare și al închizătorului se poate efectua ușor, fără nici o uneltă.

Carabina cu repetiție „Mannlicher-Schönauer“, se fabrică în calibrele 6,7—8,2—9—9,5—7×62—7×64 și 8×60 mm.

Toate calibrele se disting prin *calități balistice remarcabile*.

Nouile arme hammerless „Steyr“ în calibrele 12 și 16, *posează avantaje extraordinare, față de toate armele hammerless existente*.

1. Toate piesele sunt fabricate din oțelurile speciale, renumite styriene, produse în uzine proprii și toate armele sunt încercate pentru uzul pulberii fără fum.

2. Bascula nu are nici o deschizătură, etc., deci nu poate intra nici praf nici murdărie în interiorul ei.

3. Mecanismul este construit cât de simplu posibil, constând numai din patru părți: din piesa de armare, percutor, arc și trăgacele exterioare.

4. Siguranța nu fixează numai trăgacele, ci și percutoarele, împiedecându-le să scape din cauza unei izbiri, sau căderi. Prin urmare, este exclusă o descărcare accidentală.

5. Armele se pot livra și cu 2 rânduri de țevi. Un rând cal. 12 și altul cal. 16, așa că vânătorul își poate transforma în câteva secunde, fără unelte arma cal. 12 într-una cal. 16.

6. Trăgacele se pot regla ușor prin câte un șurub mic așezat lângă fiecare trăgaci, regulându-le după placul vânătorului să scape ușor, sau mai greu.

7. Ejectorul automat se poate pune afară din funcție, cu ajutorul unei mici chei.

PISTOLUL „STEYR“

este singurul pistol cu *țevă basculantă*. Avantajele lui sunt:

1. *Siguranță absolută*. Prin bascularea țevii ne putem ușor convinge dacă pistolul este încărcat sau nu. Pistolul se poate descărca fără greutate și fără pericolul să fi rămas vre-un cartuș în țevă. Siguranța nu fixează trăgaciul, ca la cele mai multe sisteme de pistoale, ci *cocoșul* armei.

2. *Maniabilitatea*. Prin bascularea țevii putem vedea imediat interiorul mecanismului. Se poate introduce ori când numai câte un cartuș în cameră, ce permite folosirea armei în mai multe direcții, și anume:

a) ca pistol cu un singur foc, în cazul pierderii încărcătorului;

b) spre a trage numai un singur foc, punând încărcătorul la prima gradajie;

c) în sfârșit, ca armă cu repetiție, ca ori-ce pistol automat.

3. *Curățirea ușoară*. Fără a demonta pistolul, se pot ușor vedea mecanismul de dat foc cum și toate celelalte părți, a căror curățire este necesară după tragere.

4. *Toate piesele sunt interșanjabile*. Ele se pot schimba fără cea mai mică greutate.

Pistolul „Steyr, mai are multe avantajii, din care amintim: Forma elegantă—Greutatea mică—Precisia tirului — Rezistența incomparabilă — execuția fină.

ATLAS-PETROL

SOCIÉTÉ EN NOM COLECTIF POUR LE COMMERCE ET L'INDUSTRIE DU PETROLE

EXPORTE EN TANCS ET EN CITERNES:

B E N Z I N E

D'AVIATION, LEGERE, MOYENNE
ET LOURDE, WHITE-SPIRIT.

GAZ-OIL, PETROLE LAMPANT

HUILES MINERALES DISTILLEES ET
RAFFINEES, DE TOUTE VISCOSITE

RUE REGALA, 21. TEL.: 26/53 et 14/90 BUCAREST ADR. TELEGR.: «ATLASPETROLE»

AGENCES: PLOESTI ☒ CONSTANTZA ☒ GIURGIU

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

Fabrica română de cartușe de vânătoare-București

Aducem la cunoștința vânătorilor din întreaga țară, că mulțumită mașinilor noastre de înaltă precizie și personalului tehnic recrutat în străinătate dintre cei mai reputați specialiști, am izbutit să fabricăm cartușe de vânătoare care dau rezultate uimitoare din toate punctele de vedere.

Orice vânător dornic a ucide vânatul în care trage și nu a-l răni, orice vânător care vrea să-și stabilească reputația de bun trăgător să nu mai tragă decât cartușele **marca 2 stele și 3 stele**, încărcate după ultimele cerințe ale balisticei moderne cu pulbere fără fum și materialul cel mai bun existent.

Aceste cartușe se pot găsi de acum la sediul Fabricii, București Șoseaua Ștefan cel Mare No. 45. În provincie se vor găsi de vânzare în două-trei săptămâni, în toate capitalele de județ.

AVIZ IMPORTANT. Atragem atenția vânătorilor asupra unui fapt, cărui până acum mulți, foarte mulți nu i-au dat nici o atenție.

Este anume de importanță decisivă pentru tirul unui vânător, ca acesta să tragă la toate vânătorile și întotdeauna cu cartușe încărcate în așa fel, ca toate mărimile de alice, fie de prepelițe, sau de becașine, fie de șitari, sau de potârnică, fie de rațe, sau de epuri, fie de vulpi, sau de lupi, să zboare la fiintă cu aceeași viteză nevariabilă. Numai atunci va putea dobândi vânătorul acea siguranță, care-l face ca în mai puțin de o clipă să decidă — în mod reflex dar cu atât mai precis — asupra măsurii cu care trebuie să ochiască înaintea, dedesubtul sau deasupra vânatului aflat în nișcare.

Ori, această viteză egală a alicelor de toate mărimile menită a face posibil vânătorului un tir regulat, nu se poate obține decât variind la fiecare mărime de alice dozajul pulberii și schimbând în același timp și cantumul de alice. Dar măsura exactă a acestor va-

riațiuni atât de necesare nu s'a putut stabili decât prin încercări îndelungate și laborioase pe Stand-uri, prevăzute cu utilaj modern electric și de înaltă precizie.

Aplicarea acestui principiu fundamental al dozajelor variate, pentru obținerea de viteze egale la orice mărime de alice fără a se schimba smuciturile (recul-ul) cari rămân invariabile, nu se poate face decât cunoscând cheia acestor măsuri variate și încărcând cartușul cu mașini moderne cum le posedă Fabrica noastră.

Trageți câtva timp cu cartușele fabricate de noi și veți constata o ameliorare a tirului d-v., veți vedea dispărând acele șovăiri în momentul apăsării pe trăgaci, șovăiri cari provoacă întotdeauna scăparea sau ranirea vânatului în care trageți.

A trage cu cartușe proaste însemnează: 1. A vă distruge reputația de bun trăgător și deci de vânător; 2. a transforma plăcerea vânătoarei în permanentă enervare și supărare; 3. a răni un mare număr de vânat care moare în chinuri, pierdut pentru d-v.

Evitați aceste neajunsuri, trăgând numai cartușele:

FABRICII ROMÂNE DE CARTUȘE DE VÂNĂTOARE

Marca Fabricii

Waffenfabriken
Simson & Co. Suhl i. Th.

ARME DE VÂNĂTOARE ȘI DE SPORT

IN EXECUȚIE SUPERIOARĂ

PRECIZIE MAXIMĂ

EXECUȚIE ARTISTICĂ

Arme de alică cu două țevi

:::: pentru vânatoare și sport ::::

ARME CU 3 ȚEVI (Drillinguri), CARABINE CU REPETIȚIE, ARME DE GLONȚ
cu 2 țevi, ARME MIXTE cu 2 țevi, ARME CU 3 ȚEVI, din care 2 pentru glonț.

ARME SPECIALE pentru VÂNATUL CEL MAI PUTERNIC, ARME pentru GLOANȚE DE
MARE VITEZĂ, CAL.: 7×65, 8×60 Magnum, 8×65, 8×75, 9,3×62 Magnum, 9,3×74 Magnum
cu cel mai mare rendement a tirului.

Simson

DE LA MUZEUL NAȚIONAL DE VÂNĂTOARE

Căprior frecându-și coarnele pentru a le curăța de păr.

ROMÂNIA CÂȘTIGĂ RECORDUL MONDIAL VÂNĂTORESC MUNCA UNUI OM INTEGRU.

Răspuns amicului G. Lehrer, la articolul „Ale cui sunt meritele succesului“.

de N. MARINESCU.

DE CE SĂ nu spunem adevărul?

O punere la punct a lucrurilor se impune, în cele din urmă, pentru a nu lăsa opinia publică să nu cunoască realitatea

Aceste rânduri nu vor avea, cu siguranță, aprobarea nimănui: pe de o parte din cauza adevărului curat, care va supăra pe acei ce ar dori să-l ascundă, iar pe de alta,

că acel care în modestia sa dărză, s'a ținut cât mai departe de publicitate, va fi divulgat.

Este vorba de unele articole publicate în diferite cotidiane de dată mai veche și reviste de specialitate, cu privire la Expoziția Internațională de Vânătoare din Lipsca. Chiar dacă aceste articole ar fi fost impuse de către D-1 Gh. Nedici, Președintele de onoare al Uniunii Vânătorilor, care întotdeauna s'a opus cu îndârjire să i se aducă laude, redacția R. V. ar fi trebuit să nu denatureze adevărul, care reese de altfel în mod evident din rândurile ce vom reproduce din Wild. u. Hund No. 28 din 11 Iulie 1930.

Iată ce spune D-1 P. Luchs în pagina 521, despre România: „Guvernul Regal Român, care ne-a tri-

„mis splendida colecție pentru expoziția care s'a înfăptuit, mulțumită muncii energice a Inspectorului general de vânătoare D-1 Consilier al Curții de Casație Prof. Dr. Nedici, abia acum ne-a dat „o idee asupra bogăției în vânat al acestei țări. La „această expoziție vânătorul se simte înconjurat „de aerul piscurilor înalte din munți. Vedem cerbi „care se luptă, un urs rănit care atacă, apoi mările răpitoare ale carpaților ca: râsul, ursul și pisica sălbatică. Relieful unui teritoriu de vânătoare „carpatin, priveliști splendide, tipuri de vânători și „bătăiași ne dau impresii neșterse. Cele înfățișate, „adesea naiv, în naturalețea lor, captivează nu „numai pe vânător, ci pe toată lumea. Modele care „servesc la ridicarea vânătorului de câmp și nobil, „ne arată cât de mult luptă România să progreseze pe cărămii vânătoarei. Construcții plastice „de colibe de vânătoare, locuri de hrană, sărături, „fazanerii sălbatice și artificiale, metode practice, „pentru distrugerea răpitoarelor, care au fost puse „la dispoziție de Muzeul Național de Vânătoare „din București, ne arată cât de serios a pornit-o „România pe calea progresului vânătoresc.

„Mereu îți vine gândul, privind cele expuse: „întâi îngrijește vânatul, apoi vânează!“ Fericită „țară în care Inspectorului general de vânătoare

„li este dat să vegheze și asupra aplicării legilor vânătoarești.

„Sub conducerea decedatului Rege Ferdinand I, un adevărat vânător, a fost organizată după rășboiu vânătoarea în România, laborându-se o lege, care era adaptată situației vânătoarești din țară. Administrația vânătoarei se găsește astăzi în mâna oamenilor cunoscători.

„România are cel mai bun cerb din întreaga expoziție; apoi revin acestei țări încă 7 premii I, 15 pr. II și 14 pr. III; în total România a trimis circa 300 de piese. . .

Din Revista „Deutsche Jägerzeitung“, No. 24 din 15 Iulie 1930, traducem:

„Un merit deosebit în aranjarea expoziției se parate a României, o are Inspectorul General al Vânătoarei, D-l Prof. Dr. Nedici. Inițiativei sale se mulțumește nu numai expunerea trofeelor capitale, ci și tabloul pe care ni-l înfățișează admirabilele grupe, precum: „Cerbi în luptă“ și „Lupta unui vânător țaran cu un urs“; deasemenea colecția bogată de piese naturalizate și modele a-

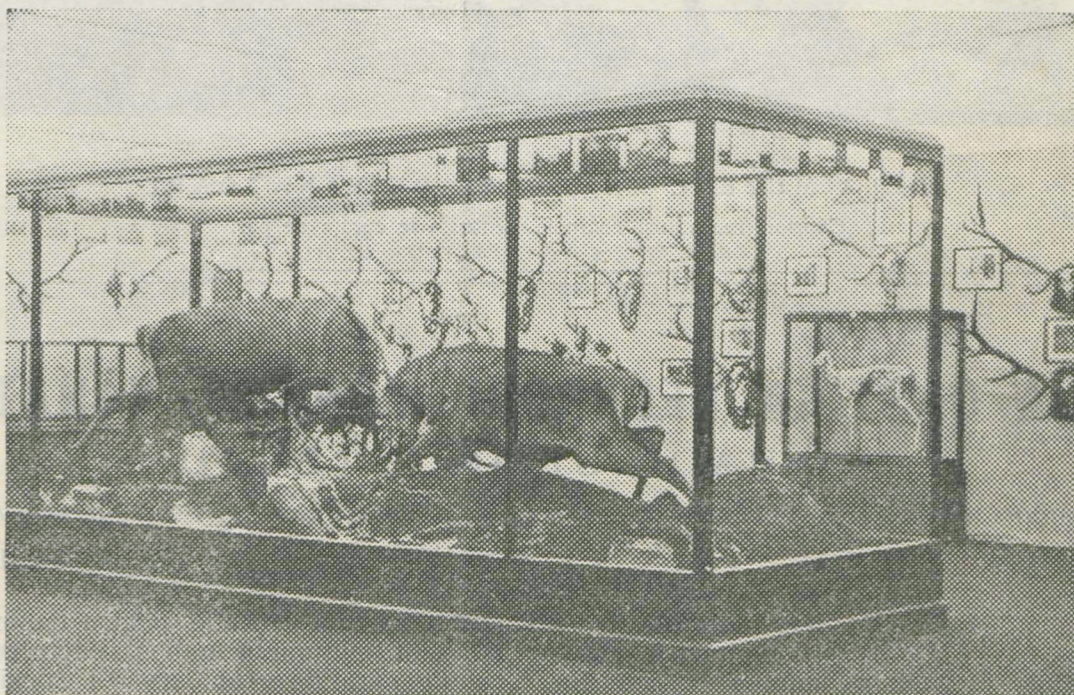
„zarea expoziției o are Inspectorul General de Vânătoare, Prof. Dr. Nedici. Grupe splendide sunt expuse ca: „doi cerbi în luptă“, „lupta unui urs cu un vânător țaran“, apoi o bogată colecție de modele din Muzeul Național de Vânătoare din București, care ne dă o idee despre vânătoarea în România, împodobesc foarte frumos expoziția. Colecția este complectată de urs, râș, lup și alt vânat răpitor, alături de coarnele de cerb, căprior și capră neagră, de dimensiuni neobișnuite. . .

Nici un cuvânt nu spune presa străină despre alții. . . De ce să nu spunem adevărul? D-l Nedici a fost văzut la muncă și a fost apreciat în streinătate.

D-l Consilier Nedici ne va erta, dacă indignarea de a nu fi apreciată munca sa pe tărâmul cinegetice, la noi, ne forțează să dăm în vileag adevărul:

Ministerul a delegat cu depline și nelimitate puteri pe D-l G. Nedici să organizeze și să reprezinte România, la Expoziția Internațională de Vânătoare din Lipsca, iar D-sa, fără tobe și surle, a reușit să culeagă laurii pentru țara noastră. Dece

EXPOZIȚIA INTERNAȚIONALĂ DE VANATOARE DIN LIPSCA

Colț din salonul României, cu splendidul grup al cerbilor în luptă, din Muzeul de Vânătoare Buc.

„duse din Muzeul Regal Român din București.

„Putem admira aci tot felul de instalațiuni care servesc la ocrotire și vânătoare, se vede macheta unui teritoriu instalat exemplar, fazanerii sălbatice și artificiale, colibe și case de vânătoare, diferite curse, vânătoarea cu bufnița, etc.

„Ursul, râșul, pisica sălbatică și alte răpitoare, în parte admirabil naturalizate, piese capitale și fără cusur, complectează avantajos, impresionata expoziție. Pentru a lămuri mai bine pe vizitatori, D-l Dr. Nedici a tipărit un catalog ilustrat, care conține și amănunte interesante asupra situației cinegetice din țară, deasemenea asupra organizației vânătoarești din România. . .

Revista Wild u. Hund No 22 din 30 Maiu 1930, spune:

„România, care a ocupat o suprafață de 400 m. p., expune coarne capitale de cerb, așa cum rar se vor mai găsi. Un merit deosebit în organi-

presa mondială vorbește de D-l Nedici, iar la noi nici Revista Vânătorilor nu vrea s'o facă?

Numai pentru motivul că D-l Consilier Nedici este președintele de onoare al Uniunii?

Să-mi fie ertat dacă nu pot înțelege mentalitatea redactorului ei, care știe adevărata situație și nu-și ia răspunderea unor lucruri adevărate persistând în a tăcea.

Cotidianele, care nu pot fi informate suficient din cauză că nu se ocupă de vânătoare și deci nu citesc revistele streine cinegetice, nu publică decât ceea ce li se trimite. Care este motivul că nu sunt informate de către cei în drept?

Vom spune noi adevărul, care cred că nu va fi aruncat la coș, dându-se publicității pentru edificarea vânătorilor.

Numai cei răuvoitori nu ar vrea să știe că D-l Dr. Nedici a impus metode noi în cinegetică, a știut să transforme ideea retardată despre vână-

toare, considerată sport, în felul cum trebuie considerată astăzi: „Factor al Economiei Naționale“.

Autor al proiectului de lege pentru protecția vânătorului (admirată de străinătate), D-sa a știut să convingă pe cei în drept să pună sumele necesare la dispoziție, pentru înființarea și desăvârșirea Muzeului Național de Vânătoare, de care este strâns legat numele de Nedici, D-sa punând în fiecare piesă, o parte din marea sa pricepere și tot sufletul său de vânător corect, desăvârșit și modest.

Înalta demnitate pe care o deține în magistratură, ne dă tuturor siguranța că D-sa nu are altă deviză decât cinste și conștiinciozitate.

Instituția atât de folositoare pentru noi, cum este școala de brigadieri de vânătoare din Sighet, are emblema „G. Nedici“.

Autor al atâtor lucrări cinegetice, deținând de asemenea catedra de vânătoare la Polytechnică, ne dă garanția priceperii desăvârșite în materie, pricepere care nu a fost întrecută până acum de nimeni în țară. Înzestrat cu o putere de muncă și o voință de fier, D-l Nedici a fost singurul în care Guvernul a avut încredere să-i încredințeze organizarea Secțiunii Românești la Expoziția Internațională de Vânătoare din Lipsca. Pornind la muncă, D-sa a putut aduna materialul necesar cu care s'a prezentat la Lipsca, unde țara noastră a reușit să obțină victorie asupra tuturor statelor din lume, juriul proclamând România deținătoarea *recordului mondial*.

Sub imperiul acestui frumos succes cred că fie-

care român trebuie să privească cu recunoștință către acela care a făcut presa mondială să vorbească elogios de noi. Ca orice om, care muncește numai pentru satisfacția lui personală, deci din idealism, D-lui Dr. Nedici îi place să rămână în umbră, vrea să nu se vorbească de D-sa, privind de departe roadele muncii sale. Vânătorii cinstiți din România, cari sunt în curent cu activitatea titanică și plină de glorie a d-lui Nedici, nu pot să nu mulțumească modestului promotor al renașterii vânătoarei în frumoasa noastră țară.

Cineva afirmă, dar noi ne întrebăm: ale cui sunt meritele succesului? Străinătatea ne-o spune, pentru că noi n'o putem vedea. Nu ne va putea opri d-l Nedici, autorul atâtor lucrări vânătoarești, să spunem adevărul, iar cei ce contestă veracitatea celor afirmate aci, să îndrăznească s'o facă în public.

Nu țin deloc să nu recunosc și meritele celorlalți factori, pe cari d-l redactor Lehrer îi enumeră, dar nu este mai puțin adevărat că activitatea covârșitoare a d-lui Nedici trebuie să fie remarcată.

Se va supăra d. Consilier Nedici? Nu mă tem, căci am conștiința curată pe care ți-o dă adevărul.

Ceeace ne interesează, este că România a câștigat recordul mondial vânătoare, grație unui om care a muncit; că țara noastră trebuie să fie mândră

de asemenea oameni și în sfârșit, că toată lumea trebuie să cunoască pe acei care se străduiesc pentru binele nostru comun.

011 Telegramm		Deutsche Reichspost		Amt Leipzig	
auf 1211 BUCURESTI PRESED / 2 41 5 1430 =					
CONSILIER NEDICI JAGDAUSTELLUNG RUMAENISCHES PAVILLON LEIPZIG =					
Aufgenommen Tag Monat Jahr Stet			3729		Befördert Tag Stet
VA MULTUMESC PENTRU RAPORTUL ATAT DE ÎMBUCURATOR PENTRU LINE SI VA ROG SA PRINTIT CELE MAI CALDUROASE FELICITARI PENTRU SPELNDIDUL SUCCES STOP SUNT INCANTAT SI CA ROMAN SI CA VANATOR STOP MULTE SALUTARI - JULIU MANIU +					

D-L I. MANIU SE INTERESEAZĂ DE NOI:

Telegrama de mulțumire pe care primul ministru al României o adresează președintelui nostru.

Adunarea generală R. R. P. C. își convoacă membrii în adunare generală extraordinară pe ziua de 16 August a. c. ora 18, în sala mare a restaurantului „Transilvania“ din Tg. Mureș. La ordinea de zi: 1) Aprobarea regulamentului și anexelor. 2) Ratificarea convenției de reciprocitate cu „Uniunea Chinologică Cehoslovacă“. 3) Dări de seamă asupra expozițiilor ținute. 4) Fixarea concursurilor de toamnă pentru câini de aret. 5) Diferite propuneri.

Atragem atenția tuturor amatorilor sportului canin, asupra Expoziției Generale Canine ce se va ține în ziua de 17 August a. c. la Tg. Mureș. Arbitrii din străinătate. Informațiuni detaliate se vor cere D-lui Dr. Alex. Man, Tg. Mureș Str. Mihai Viteazul, 3.

Estras din regulamentul expoziției.

1. La această expoziție se acceptă câini de rasă din țară sau din străinătate - cari sunt în poziunea expunătorului până la termenul de înscriere.
2. Fiecare câine trimis la expoziție să fie prevăzut cu o curea la gât, de care se va lega numărul de înregistrare a catalogului pe o etichetă de tînichie și un lanț dublu. Pierderea etichetei trebuie anunțată imediat. Câinii trimiși fără anunțare sau cei sosiți bolnavi, se vor înapoia imediat trimitătorului.
3. Inscriverile se fac până la 10 August 1930. După expirarea acestui termen, nu se mai primesc înscrieri.

Deodată cu anunțarea se vor trimite și taxele cuvenite pentru că până la primirea taxelor, câinii anunțați nu vor putea fi admiși la expoziție.

4. Câinii să fie prezentați pe terenul de expoziție cel mai târziu până la orele 8 a. m. Cei sosiți după acest termen se exclud dela premiere. Fiecare câine înregistrat și admis la expoziție primește nu numărul catalogului de înregistrare pe o etichetă de tînichie.

Câinii se pot transporta numai după terminarea expoziției.

5. Comitetul aranjator ia asupra sa sarcina nutririi și îngrijirii câinilor expuși; aceasta se întâmplă prin experți, a căror muncă va fi controlată de un membru aranjator.

6. Expoziții și publicul vizitator se vor conforma dispozițiilor conducătorilor. La caz de nesupunere se vor exclude.

Expoziția se poate vizita dela orele 10 până la 12. La orele 3 p. m. are loc concursul de viziuni artificiale. Expoziții tot așa acei membri ai societății, cari și-au achitat taxa de membru vor putea vizita gratuit expoziția și concursurile, primind pentru acest scop bilete de intrare gratuite.

8. Arbitrul intră în funcțiune la orele 9 a. m. În fiecare clasă sunt 3 premii. Apoi mențiunea. „Îndeosebi remarcabil“ și „Remarcabil“ - conform opiniei arbitrului.

La fiecare clasă se distribuiesc diplome și premii de bani. Deosebitele onorare se vor distribui conform condițiilor de donațiune.

Arbitrul are dreptul să nu se pronunțe pentru premiere.

9. Protest. În contra calificării comisiei, se poate face protest către direcțiunea societății, pe lângă depunerea sumei de 500 lei, care sumă, în cazul că protestul e nebazat, va trece în favorul societății. În asemenea cazuri, vor decide directorul expoziției împreună cu cenzorii prezenți și după ascultarea comisiei. Contra acestei decizii nu este apel.

10. Informațiuni dă Dr. A. Man Tg.-Mureș Str. Mihai Viteazul, No. 8.

R. R. P. C.

Foloasele și pagubele aduse de păsările răpitoare, privite din punct de vedere vânătorească

de Cpt. I. IACOBI-BOLGRAD

ARTICOLUL d-lui G. Scioșteanu din „Revista Vânătorilor” No. 6, Iunie 1929, tratând despre „Cauzele scăderii contingentului de vânat dela noi și aiurea”, mă îndeamnă să arăt câte ceva în apărarea cavalerilor noștri aripați, pe care d-l Scioșteanu îi înfierează prea drastic ca distrugători și ucigași ai vânatului nostru mic. Înainte de a începe însă, trebuie să lămuresc o eroare, după care și redacția noastră a pus un semn de întrebare. Acel semn era de prisos acolo, deoarece nu mai există într’adevăr astăzi, nici o îndoială dacă păsările răpitoare se hrănesc numai cu vânat sau nu.

Adevărul este dovedit astăzi cu precizie. Numai o foarte mică parte din hrana pasărilor răpitoare o formează vânatul care în majoritatea cazurilor este bolnav sau alicit de vânători ușurateci. Așa dar, chiar dacă prin de pasărea răpitoare vreodată vreun vânat, nu se poate face prin aceasta dovada calității ei, de pasăre stricătoare.

Poate că ea a făcut ultimul serviciu sârmanului vânat rănit, sau poate chiar ție, iubit camarad, care ești vânător adevărat, care vrei să aperi de molime contingentul de potârnică și epuri din teritoriul tău.

În punctul acesta de vedere trebuie să ne punem când vorbim de păsări răpitoare în general. Cum trebuie însă tratată chestiunea când este vorba de cazuri speciale?

Mai întâi trebuie să stabilim ce se înțelege astăzi prin „Pasăre Răpitoare”.

Denumirea la pasăre răpitoare a fost dată de om, în primul rând acelor păsări care-i cauzau stricăciuni printre animalele din curți, grădini, de pe câmp și din pădure propriei sale, și cu care venea direct în legătură, tot așa cum se întâmpla de altfel și cu fiarele.

Această nomenclatură a oamenilor, firește că nu putea s’o ia în considerație bătrâna natură, care îngrijea absolut la fel păsările care trăeau exclusiv din vânarea altor animale, ca și pe cele care puneau stăpânire pe cadavre, chiar dacă ele aduc vreo pagubă sau folos omului, însă pe care el le clasează cu aceeași denumire caracteristică înfățișării lor, cu care pot duce cu succes lupta aprigă pentru existență. Marea asemănare între păsările răpitoare, iată unde trebuie căutat motivul ce le duce la peire în timpurile noastre, deoarece omul care se depărtează din ce în ce de natură, nu poate să distingă pasărea în adevăr stricătoare, de cea inofensivă, care împreună cu ideile preconceptive și ușurateci, pofta fără de margini de a ucide a vânătorilor din metropole, au șters și mai mult hotărul acesta de diferențiere, așa încât în cele din urmă erau considerate toate păsările cu ciocul strâmb „răpitoare” extrem de stricătoare, fiind urmărite și dacă era posibil distruse. Da, distruse, decimate! S’au constituit premii pe capul pasărilor răpitoare, cuiburile au fost jefuite, puii omorâți fără milă. Chiar și vânătorul le ura, fără ca în definitiv să le cunoască, apreciind războiul acesta de distrugere contra lor. Odată cu numărul dușmanilor lor, creștea slavă Domnului, și numărul acelor care treceau cu ochi deschiși prin lume, vânătorii și prietenii naturei a căror inimă sângera, aceștia s’au transformat în apărătorii acestor păsări, luându-le apărarea în mod curajos și convins. La acțiunea lor s’a alăturat dela început și în mod hotărât și știința.

Știința clasează păsările cași toate animalele în „Ordine” care sunt grupe de păsări ale căror reprezentanți au aceleași caractere. La pasăre, știința nu a putut desemna aceleași criterii de clasare ca la mamifere. Dacă ar fi făcut aceasta, nu am fi putut considera poate nici o pasăre ca folositoare, pentru că nu cred să existe nici

o pasăre în țara noastră-atât de bogată în avifaună, care să nu trăiască și din hrană animală. La o grupă de păsări însă, ese în special în evidență rapacitatea, și atunci știința le-a clasat în grupa pasărilor răpitoare (Rapatores).

După cum am arătat mai sus, păsările răpitoare snt foarte asemănătoare. Această asemănare este întemeiată pe considerațiunea condițiunilor de trai care sunt aproape identice, iar prin aceasta, anumite organe se conformează funcțiunii la care sunt supuse.

Ceace face pe cel neinițiat — d’n păcate și pe mulți vânători — să facă triste confuziuni între aceste păsări; știința a știut să diferențieze și a clasat semnele caracteristice ale acestor păsări răpitoare. Nu vreau să le enumăr pe toate acestea, ci vreau să arăt numai pe acelea care pot caracteriza pentru necunoscător această grupă de păsări răpitoare. Acestea sunt următoarele: Ciocul solid, curbat în jos, care are adeseori la bază ceară colorată viu, în care se deschid orificiile nazale.

Apoi picioarele puternice, ale căror degete relativ lungi sunt prevăzute cu ghiare ascuțite, mai mult sau mai puțin curbate, caracteristice, și care atrag în special atenția. Din cauza modului de viață mai mult sau mai puțin asemănător al acestor păsări pe care nu necunoscător nu le poate observa, ne forțeză că le clasificăm în alte subspecii și familii. Aceste diferențieri nu formează o schemă fixă ci se schimbă dela naturalist la naturalist, astfel că avem astăzi o întreagă serie de sisteme. Dacă m’ăș ocupa mai amplu de punctul acesta, m’ăș pierde în teorii debătute încă cu ardore, ale sistematicii. Fără să urmez vreun sistem anumit, vreau să lămuresc în cele ce urmează adevărul scop al acestor rânduri, făcând printre păsările răpitoare o diferențiere; despărțind pe acelea care sunt dăunătoare vânătorei de care nu sunt, ba chiar folosesc.

Specia pasărilor răpitoare (ordo rapatores) s’o împărțim, pentru a putea mai bine înțelege, în două subspecii aceea a pasărilor răpitoare de-noapte, (subordo striges) și a pasărilor răpitoare pe zi (subordo Gypso-falconidae).

Să privim întâi pe cele de noapte din punctul de vedere al pagubei ce aduc vânatului mic.

Din cele 10 feluri de bufnițe și cucuvele care trăesc în România, nu este nici una pe care vânătorul cinstit s’o poată socoti neapărat stricătoare. Să le privim acum pe toate, una după alta

În frunte să așezăm pe cea mai mare, Bufnița (Bubo bubo C (L), care este singurul reprezentant al acestei subspecii ce ar putea aduce pagube însemnate printre vânat, dacă nu ar fi ajuns atât de rar. Pe de altă parte, stricăciunea pe care o cauzează prin zădărnici epure, vre-o potârnică, sau doborând vre-un fazan din arborele pe care se culcă, este cu prisosință compensată prin distrugerea ciorilor și gaițelor, al căror dușman neîmpăcat este. Nu bufnița, această pasăre nobilă, acest reprezentant al unor timpuri legendare să fie urmărită fără cruțare, acest lucru nu cred să-l admită nici un vânător! Dacă am vrea să judecăm mai departe lucrurile, asupra folosului pe care bufnița o aduce vânătorului, trebuie numai să arăt că ea este principalul actor la exercitarea vânătorei cu bufnița (chasse au Grand duc) deci trebuie să opunem un «Veto!» hotărât pentru urmărirea și distrugerea ei. Pentru aceste considerațiuni, iart-o și cruț-o iubite camarad vânător, căci folosul pe care ți-l poate aduce — tocmai ție — micșorează în mare parte stricăciunile ce provoacă.

(Va urma)

CONGRESUL INTERNAȚIONAL ORNITOLOGIC

de SILVIA DE SPIESS

DOAMNE, de ar ști păsările! îmi repet mereu, în vreme ce la Amsterdam se ține congresul internațional ornitologic. În splendidul palat al Institutului Colonial, s'au adunat sub președinția profesorilor Lönnberg și de Beauford, 600 de delegați și oameni de știință

pentru a deschide congresul. Privirea-ți alunecă asupra tuturor din sală. Europa singură, este reprezentată prin 21 de State; se văd însă și fețe bronzate de Indieni și Egipteni, chiar și Japonia a trimis un Principe din familie imperială, iar printre auditoriul atent se reliefează profilul caracteristic al unei persoane foarte sus pusă, întovărășită de mareșalul curței, sub numele de Conte de Murany. Bineînțeles că nu lipsește nici Lordul Rotschild din Tring.

Ospitaliera Olandă strânsese pe toți în zona ei de atracție, îngrijind de fiecare cu atâta afabilitate, încât fie-ce congresist, obosit de greutățile călătoriei, se simțea ca la el acasă, chiar din prima clipă.

Acum sunt toți aci și ascultă cu atenție discursurile, care mereu desvăluie noi lucruri din lumea minunată a creaturilor, de unde au fost culese cu multă trudă și pricepere. Ai vrea par'că să participi deodată la toate secțiunile, pentru a putea vedea și auzi tot, dela pasărea fosilă, până la cea mai modernă și nouă descoperire. Tot atât de interesante sunt desbaterile următoare. Abia găsești timpul și dorința să alergi în apropiata grădină zoologică, pentru a înmagazina la restaurantul de acolo; kaloriile necesare spre a-ți da puterea asimilării de știință nouă. Marea grădină zoologică captivează adesea ochiul, iar mie personal mi-a făcut „Femeea mărilor“ multă plăcere. În institutul colonial, deasemenea sunt cele mai frumoase rarități, iar în muzeu este expusă o colecție bogată de pasărea paradisului pe lângă un material bogat comparativ de pasări ce ne sta la dispoziție. Dar chiar și în afara acestor săli instructive, suntem conduși de comitetul neobosit.

Trecem prin ținutul ce dă o frumoasă privilegie de Rhododendron înflorit, spre Gooilust, proprietatea unii singuratec bogat, în al cărui parc enorm și splendid, sunt adăpostite cele mai rare tipuri exotice de plante și animale. Nu trebuie să ne închipuim o grădină zoologică asemănătoare cu grădina Hagenbuk, căci toate animalele — în special păsările — sunt transpuse în mod artistic, ca și în libertate, în mijlocul vegetațiunii lor băștinașe. Cea mai mare curiozitate o formează Lebăda americană, denumită în limba germană (Trompetenschwan), pasări care au dispărut deja în lumea nouă, astfel că D-1 Blaauw a recolonizat cu câteva exemplare din crescătoria sa, o regiune din America. În momentul de față clocesc la Gooilust din nou patru perechi, iar țipetele lor răsunătoare se aud departe prin parc. Se mai găsește aci o întinsă parcelă „poiana antilopelor gnu“ pe care micii „monștrii“ galoapează nebunește, încât îți vine să-i ei în cătare. Tot acolo are și „Equus Przewalski“ (cal sălbatec) multă libertate de acțiune. Peste acest întreg peisaj zboară stârci și cormorani în cercuri largi, căci cui-

burile lor sunt pe vârfurile înalte ale bătrânilor fagi din parc.

Orașul Amsterdam ne-a pregătit o primire simpatcă, iar călătoria cu vaporul pe „Het Y“ în docuri, la ceaiul și buna dispoziție de pe vapor, au avut un farmec deosebit. Fiecare congresist poartă o insignă frumoasă cu numele său în piept și este caraghios văzând pe fiecare — când se prezintă — cum aruncă o privire repede și asupra insignei.

Ornitologii sunt în adevăr un neam de oameni cum se cade; atâta veselie, dispoziție și în special idealism se găsește la ei. La Amsterdam s'au adunat la un loc cele mai variate națiuni, însă aceasta nu se poate vedea, din cauză că i-a strâns aceleași interese și aceeași dragoste pentru lumea pasărilor, care nici ea nu cunoaște hotare între țări.

Foarte interesante au fost excursiile în ținuturile olandeze de ocrotire ale pasărilor, în localitățile Mardermeer, Zwanewater și Texel. Am putut găsi acolo multe asemănări între bălțile noastre și acele terenuri inundabile ale țărilor de jos, cu toate că sunt amenajate modern.

Înainte de a se fi construit canale și stăvilare, trăiau prin aceste ținuturi mult mai multe stoluri de pasări aquatice am găsit însă și acum — în ciuda civilizației — foarte multe exemplare. Pentru a aminti numai de specia (Tadorna tadorna) o rață mare, care la noi e foarte rară, și din care am văzut adunate într'un singur loc, circa 50 de bucăți.

Alegau foarte încrezătoare avozete și țărce de mare la 5—10 pași de noi, pe când în delta Dunărei noastre nu mă puteam apropia de aceste specii decât la 3—400 m., din cauza prigoanei și urmăririi lor fără de preget. Nenumăratele cuiburi, inclusiv cele ale pasărilor răpitoare, sunt păzite acolo de îngrijitori, iar noi le putem vizita sub conducerea specialiștilor. Toți congresiștii au vizitat aceste ținuturi, fiind împărțiți în grupuri mici pentru a ușura transportul. La Zwanewater au luat parte și doi ornitologi bătrâni, unul de 80, celalt de 82 de ani; șezând în aceiași barcă, erau cufundați în discuțiuni științifice. Totuș pentru că unul din ei nu vorbea decât franțuzește iar celalt numai englezește, mulți își băteau capul să priceapă până la ce grad își vor fi pus de acord principiile.

Discursurile în timpul acesta continuau la Institutul Colonial: Anatomie, Sistematică, Fiziologie, Psihologie, Migrațiune, Zoogeografie și multe altele. S'au ținut și ședințe pe secțiuni, luându-se și dispozițiuni pentru protecția pasărilor.

Săptămâna congresului a trecut repede și congresiștii se întâlniră la Hotelul Carlton, lamasa de bun rămas. Fracuri, decorații și rochii de seară, erau adunate în jurul meselor împodobite ca de sărbătoare și în sala de dans.

* Principele Olandei a luat parte și el la această serbare și mulți din congresiști au avut onoarea să fie prezentați de către Președinte și Marele Maestru al Vânătoarei.

Însă și această noapte minunată se scurse prea repede, și stolul ornitologilor sbură în toate direcțiile vânătorului. Abia în patria îndepărtată însă, toate cele auazite și văzute se pot gusta în reculegere, aplicându-le în același timp.

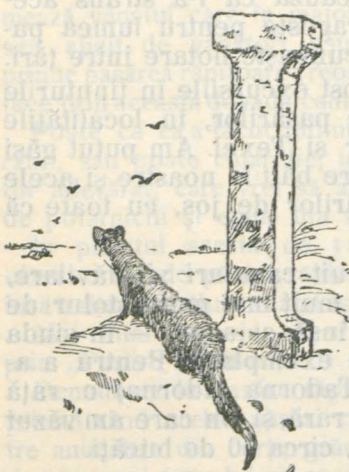
Cu câtă plăcere 'mi amintesc de soarele splendid care învăluia Amsterdam-ul, acest oraș venerabil, cu poduri și punți, cu case rustice strălucind în bogăția florilor, cu dunele și silozurile lui. Serile neuitate dela Sandfoort și cele petrecute pe piramida lui Napoleon de pe care, privirea-ți alunecă peste pădure și câmpii, până desparte la Amersfoort Olandezul plin de vitalitate și veselia comunicativă a femeilor și copiilor, lasă impresia unei vieți lip-

sită de griji și fericită, ei trăind în bogăție și mulțumire. Nu se poate observa graba caracteristică altor popoare, nici nervozitatea. O țară fericită, care n'a avut război, care trăește în tradiții vechi, pornind nestăvilită, înainte pe calea culturii.

Mi-amintesc cu plăcere de țara aceasta, care este o patrie și pentru păsări și care a acordat ornitologilor o atât de frumoasă ospitalitate.

LA O RĂSPÂNTIE

de VÂNĂTOR DE MUNTE

INTERESUL CU CARE au fost primite trofee și subiectele de vânatoare românești la Expoziția din Lipsca, este de invidiat. În acest târg european, unde toate națiunile s'au grăbit a expune tot cecece adăpostește muntele și dealul și cecece poartă șesul și balta, un „popor din Balcani“ a eșit învingător. Presiunile și spasmele în cari s'au svârcolit unele țări — împănate de ură, — pentru a ne pune în inferioritate, au fost din cele mai înviersunate. Ro-

mânia a învins însă. Dar a câștigat fiindcă am avut pe dealtă parte Francezi (De Dueroq) și Americani cari nutreau simpatii pentru Români, și cununa de lauri ne-a fost întinsă fiindcă o meritam.

Timizi în mijloace materiale și puțin experimentați ne-am așezat în fața opiniei publice mondiale cu ce am avut mai select. Impozantul vânat nobil, de munte și societarii paradisiului bălților au sgâlțâit încă odată naiva desconsiderație cu care eram învredniciți. Nu ne-am prezentat pentru a asvârli acestora o deziluzie prematură ci am demonstrat, că suntem mândrii pe cecece posedăm. Noi nu ne-am înșelat...

Ne găsim însă la o răspântie! Ne-au convins alții, că suntem deținătorii unor comori, cari pe dealtă parte nu ni le știm prețui. Că am început să le apreciem este notoriu, însă nu la justa lor valoare. Ne sbatem în case-matele unei mentalități șubrede în care am zăcut până acum. Incercăm, suntem siguri de succes, totuș ne urnim ca și anchilozați.

S'a scris atât de mult în paginile acestei reviste și aproape fiecare rând era un obol dat cu abnegațiune vânatului nostru. Nu s'a cerut legiuiri și s'au detestat re-

formele, s'a pretins însă cu îndârjire chivernisirea cât mai bună a bogăției naturale care nu mai roiește pe plaiurile cari se despletesc în ambele părți ale Carpaților. Căci suntem o țară bogată în vânat cum nu se găsește, îl putem distruge repede și nu-l vom recâștiga deapuri. Bine organizați, corespundem exigențelor vremii dar ultragiăm permanent și sistematic principiile dela cari am purces. Iată răspântia la care ne-am oprit... Un singur drum trebuie călcat spre a ajunge la cecece dorim. Nu-l umrăm... ne iscălim cu mână proprie verdictul.

Ar fi o aberație să alergăm după ferme de vânat cu parcuri de reproducție și ogrăzi clocitoare. Nu în acestea este ascuns macazul care trebuie răsturnat. „Problema cea mare“, rezolvată prin grai și în scris, neînfăptuită e *vânătoreea adevărată*. Pentru că așa cum ea se exercită la noi este în marea majoritate „vânătoreea deghizată sub cele mai nedesluite forme“. Și ca să nu merg mai departe este destul să amintesc, că azi sub egida legii noastre de vânatoare, căreia Germanii i-au adus elogi iar Italianii au ridat-o în slavă, în fruntea unei societăți de vânătoare poate sta încă înfipt un braconier în toată accepția calificativului. Evident acesta e un singur caz pe întreaga țară (sic) însă să nu uităm că acestuia i se atașează în grabă o diversitate de cazuri cari nu sunt mai puțin atroce și cari mutilează o lege fără ca autoritatea ei să-și desfășoare armele, fără ultimat și intrasigent.

Acei cari în revista aceasta și oriunde a'urea au agitat ideia hotărâtoare în fața căreia ne găsim puși astăzi spre a decide, sunt chemați — datorii pasiunii cu care luptă le-o impune, — a se îndrepta spre ținta recunoscută de mult, fără însă a îngădui acelor ce ne vor să-i urmeze a călca ținuturile Dianeii împiedicând razele Sf. Hubertus. Nu este permis a primi ca tovarăși expropriatii onoarei vânătorești, după cum tot atât de greu păcătuim când dăruim respectul vânătorească ucigașilor vânatului.

Propagați deci dragostea pentru vânat, luptând împotriva tezei ce ne preocupă încă, antiteza vânătorească adevărate, sintetizând vânătorul credincios drepturilor și datorii sale.

DESPRE NOUL REGULAMENT VÂNĂTORESC

DREPTUL STRĂINILOR DE A VÂNA ÎN ROMÂNIA

La consiliul permanent al Vânătoarei se lucrează la întocmirea unui regulament din care redăm punctele esențiale, pentru a fi cunoscute mai de grabă de cei interesați, urmând a se publica textul definitiv al regulamentului în numărul viitor al revistei.

* * *

Străinii, pot vâna ca oaspeți ai arendașilor sau proprietarilor terenurilor de vânătoare sau ca asociați ai lor, cu sau fără plată. Proprietarii sau arendașii acestor terenuri sunt ținuți a aduce anticipat la cunoștința ministerului îndată ce face o asociație cu un străin sau dacă au chemat oaspeți străini. În scopul acesta face o declarație cuprinzând:

- a) Numele și pronumele oaspei sau asociatului.
- b) Cărui stat aparține (cetățenia).
- c) Terenul în care va vâna și speciile ce va vâna. Pentru vânat nobil se va indica numărul pieselor și sexul.
- d) Condițiunile în care participă la vânătoare (oaspe sau asociat) arătând în cazul din urmă quantumul contribuțiunii anuale.
- e) Lucrările de amenajare, ocrotire, case de vânătoare etc. Ce are pe terenul în chestiune și contingentul aproximativ de vânat ce posedă pe el.
- f) Va atașa o fotografie și taxele legale pentru a se elibera oaspetelui permisul de vânătoare pe anul în curs.

Ministerul va aprecia în urma acestor date dacă este cazul a se libera cuvenita autorizare. Nu va putea fi admis acel străin pentru care

ministerul armatei și de Interne nu vor da consimțământul lor.

Sumele încasate dela străini ca participăție la teritoriu de vânătoare trebuiesc investite în terenul de vânătoare pentru pază, ocrotire, amenajări, case de vânătoare etc. Pentru aceasta Ministerul va face oricând control prin Serviciul Vânătoarei, stabilind lucrările făcute și valoarea lor aproximativă. Arendașilor care nu se vor conforma acestui regulament nu li se va mai încuviința să primească oaspeți iar dacă o vor face totuși li se vor rezilia contractele de arendă.

Nu pot primi străini decât aceia care au terenuri amenajate conform legii și regulamentelor.

Străinii sunt obligați să se conformeze legilor deciziilor și regulamentelor în vigoare, pentru care sunt responsabili proprietarii terenurilor de vânătoare. Vânătorii străini sunt datori să dea Ministerului de Domenii Serv. Vânătoarei o declarație în care să arate condițiunile în care au convenit cu arendașul terenului de Vânătoare pentru a se putea supraveghea îndeplinirea obligațiunilor ce și-au luat.

Orice neînțelegere între arendaș și oaspele său se va judeca de Consiliul Permanent al Vânătoarei de pe lângă Minist. Domeniilor, care va hotărî obligatoriu pentru ambele părți.

Arendașii și proprietarii terenurilor de vânătoare sunt datori a arăta Dir. Vânătoarei toate piesele vânat de oaspeți sau asociații, arătând tot odată și locul unde s'au vânat, în termen de maximum o lună dela data vânătoarei. Vânzarea vânatului spre împușcare pe bucată este și rămâne interzisă pe întreg teritoriul țării.

Rugăm toate Societățile de Vânătoare care au primit scrisori dela Uniune, să binevoiască a răspunde cât mai în grabă posibil, deoarece dorim a cunoaște până la sfârșitul lunii August, toate acele Societăți care au înțeles să colaboreze cu noi pentru ridicarea vânătoarei la nivelul cerut de situația ce ne-am creat prin succesul nostru vânătoresc la Expoziția din Lipsca unde am atras atenția Străinătății.

DE VANZARE

O ARMĂ DE VÂNĂTOARE
Specială pentru tirul de porumbei,
sist. „Purdey”. Arma are cocoașe și
este în perfectă stare, ca nouă.

A se adresa la Uniune.

DIN LUCRĂRILE CENTRALEI ZOOGEOGRAFICE-ORNITOLOGICE DEPE LÂNGA SERVICIUL VÂNATOAREI

de Dr. R. I. CĂLINESCU.

ASĂRI INELATE. Din partea Marelui Stat Major al Armatei primim, prin intermediul D-lui Director General N. Săulescu, următoarea notă (adresa No. 12.046 din 13 Martie 1930), de păsări migratoare inelate la Centrala Ornitologică dela Moscova, împuşcate sau prinse de către organele noastre militare :

1) *Corb* (?) împuşcat în

luna Februarie 1929 în comuna Giurgeşti, judeţul Făl-ticeni; inscripţia: B. I. O. H. — Moscova — 2270 C.

2) În luna Februarie 1929 s'a găsit la Constanţa un *pscăruş*, căzut de oboseală; inscripţia: B. I. O. H. — Mos-cova — 8862 E.

3) Pe teritoriul comunei Tusla (Balta Burnaz) jud. Cetatea Albă, s'a prins o pasăre (probabil tot *pscăruş*) care a fost lăsată liberă după ce i s'a scos inelul de aluminium ce avea la picior; inscripţia: B. I. O. H. — Mos-cova — 14552 E.

Comuna Giurgeşti (jud. Făl-ticeni), Constanţa (jud. Constanţa), şi Tusla (jud. Cetatea Albă) sunt tot atâtea puncte preţioase de reper pentru jalonarea căilor de migraţie ale păsărilor cu care se ocupă ornitologia.

Nu este în nici un caz vorba de spionaj — şi profi-tăm de ocazie pentru a face un călduros apel către vână-torimea din ţară să binevoiască a ne trimite la Minister, în interesul ştiinţei, ori de câte ori au ocazia, inele sau numai inscripţiile inelelor ce găsesc la picioarele păsărilor împuşcate.

Vom face cu această ocazie şi intervenţia necesară la Centrala Ornitologică dela Moscova, comunicându-i localităţile în cari s'au împuşcat păsările de mai sus şi cerând relaţiuni precise asupra speciilor inelate.

Sitarii. Anul acesta pasagiul sitarilor a început cam între 20 — 22 Martie.

Primele apariţii mari cunoscute de serviciul Vânătoarei au fost anunţate telegrafic la *Baloteşti*, Sâmbătă 22 Martie; Duminică 23 Martie nu s'au văzut aci decât 3 exemplare; în schimb în aceeaşi zi s'au semnalat la *Găeşti*, ceiace dovedeşte o supoziţie justă a D-lui N.

Săulescu, că sitari nu staţionează în şes decât numai când sunt reţinuţi de condiţiuni extrem de favorabile, contrariu migrând spre munte.

În acest sens pledează şi observaţia că la 26 Martie s'au văzut sitari mulţi la *Moreni* (jud. Prahova), iar la 31 Martie la *Gheboia* şi *R. Sărat*.

Invităm cu această ocazie vânătorimea să binevoiască a ne trimite cât mai des asemenea note scurte şi pre-cise, privind migraţia păsărilor migratoare, cari vor servi la fixarea şi cunoaşterea marilor probleme bio-geografice ale păsărilor noastre călătoare de interes-vânătoresc.

Harta vânatului nobil. Se ştie că vânatul nostru nobil şi în deosebi: *ursul*, *râsul*, *cerbul*, *capra neagră* şi *căprioara*, pe cale de dis-pariţie în Europa, se îm-puţinează şi la noi pe zi ce trece.

Va fi necesar şi instruc-tiv să cunoaştem harta de repartitie a acestor specii rare, înainte de a peri cu desăvârşire, cum s'a întâm-plat în timpurile istorice cu: *bourul*, *zimbrul*, *marmota* (Carpaţi, după Bielz) *casto-rul* (şeş, după toponimie), *antilopa-saiga* (Moldova du-pă Cantemir) *tarpanul* (sau caiul sălbatec) în Bugeac după D. Cantemir.

Dacă Ministerul a luat măsuri pentru protecţia *ursu-lui*, *cerbului*, *caprei negre* şi *căprioarei*, s'a lăsat în com-plectă desietudine *râsul*, pan-tera Europei Centrale, care s'a considerat răpitoare; dacă această părere este a-devărată (deşi ursul însuşi aparţine carnivorelor), nu mai puţin adevărat e că *râ-sul* se găseşte la noi într'un număr cu mult mai restrâns decât celelalte specii de

vânat nobil, pentru care motiv am fost şi suntem încă de părere ca vânătoarea să se restrângă, făcându-se numai în urma aprobării Ministerului, ca şi în cazul ursului.

Centrala Zoogeografică a luat iniţiativa să coordoneze informaţiunile zoogeografice ale observatorilor săi ofi-ciali şi onorifici, ca şi ale tuturor vânătorilor culti şi înţelegători ai acestor chestiuni de interes general şi ştiinţific şi să execute harta de repartitie a acestor specii întâi, extinzând mai târziu studiul asupra celor-lalte specii de interes vânătoresc.

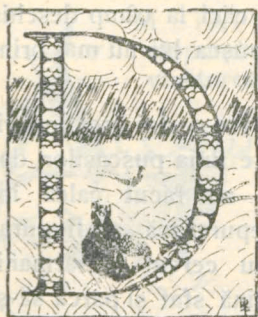
Mistreţ vânat de d-l I. M. PINCAS în pădurea „Fa-gul“, Com. Balc Jud. Bihor, la 10 Mai 1930: Lungi-mea dela rădăcina cozii la rât 1,70 m. înălţimea la greabăn 0.90. Dimensiunea colţilor n'o avem.

O NOUĂ REDUCERE
A PREȚURILOR ANUNCIURILOR

O pagină . . . 500 lei lunar
O jumătate pagină 250 „ „
Un sfert pagină 125 „ „

CONUL TOADER

de POPIC-BOLGRAD

'APOI bine coane Gheorghe așa ne-a fost vorba? Nu-i păcat să las eu bunătațe de pat cald și să umblu la miez de noapte prin mahalale să te caut, să mă latre câinii, ca pe altă dihanie?... Buna dimineață.

- Iertăciune coane Toadere, dar vezi mata că... și începui să-i înșir lui conu Toader,

toate câte pe lume, prieteni un pahar cu vin, timpul trece iute, târziu m'am culcat și vezi... dar conul Toader nu mă lasă să-mi termin vorba.

- Bine, bine, toate bune, mergi sau nu mergi? a-cum se face ziuă și nici nu te-ai îmbrăcat.

- Merg, coane Toadere, cum să nu merg.

Mulțumit și par'că mai liniștit, conu Toader se 'ndoia de șale, saltă odată din umeri în sus, și scoțând blagoslovita-i geantă, o așează binișor într'un colț să nu se turbure drojdia, apoi oftând din adâncurile pieptului se așează pe un scaun în mijlocul casei. Scaunul scârție de greaua povară a mosafirului și conu Toader iar oftează. E nemulțumit și nu mai are răbdare.

Mai trage o ochire părintească asupra puștei așezate între picioare, o mângâie din ochi, ce vrefi, odor bătrânesc cumpărat de răposatul tată al lui conu Toader, fostă pe vremuri „lifose“ și transformată în „centrală“.

- Ucid la 100 metri epurile cu ea.

De bună seamă că de ar fi fos altfel, nu-i punea conu Toader brătară de alamă la gâtul stratului. Iși dă apoi mai pe ceafă căciula scorțoasă dintr'un miel, iar cu dosul palmei șterge nădușeala de pe frunte, mai îndreaptă un vârf de mustață năvăș ce trage a pahar, iar mai oftează și ca să-i treacă vremea începe să cerceteze torba. Gustă dintr'o sticlă neagră o gură de vin, plesnește în vârful limbei, o pune la loc, se răsgândește și iar mai gustă, se uită la ea în zarea lămpii și hotărăște să o înghesuie în torbă, lângă castraveciorii murați înveliți în hârtie impermeabilă și cutia cu brânză telemea.

- Tot nu ești gata? că eu mai s'adorm aici la dumneata.

- Indată, pușca și geanta și plecăm.

Dibuind prin întunec, o pornirăm spre marginea târgului, unde după convingătoarele fâgădueli și asigurări de aseară trebuia să fim așteptați de alți tovarăși mai pricopsiți ca noi, stăpâni a unei căruți și a unei perechi de cai. Conu Toader măcar că are 56 de ani impliniți merge bine, nu vorbește de loc decât doar binecuvântează câte un bulgăre înghețat și mai răsărit, ce i se pune împotriva cizmelor și-l face să poticnească înainte.

Timpul bun, cam frig, însă ne face să iuțim pașii, lucru fără de folos, căci tovarășii ne-au lăsat pe jos.

Dar greșiți când veți crede că pe conu Toader îl sperie 7-8 klm. de umblătură.

- Dacă așa stă socoteala, o să mergem pe jos că în căruță mai rău înghețăm.

- Pe cuvânt coane Toadere, un ceas de drum și suntem la podul „Canazirului“.

- Bine, bine, da vezi mata că ne cheltuim puterile și ca să le împlinim nu rămâne alta de făcut decât să luăm câte o gură de vin.

Și conul Toader se proptește în mijlocul șoselei, întorcând spatele vântului, anină pușca de gât, răsuțește torba în spre burtă și sticla neagră își varsă prinosul pe largul și veșnic însetatul gâtlej al lui conu Toader.

-- Nu cumva a înghețat?

- Da de unde să înghețe, că n'a avut vreme, print'atâtea hopuri prin câte am săltat-o e de mirare că nu i-a sărit și dopul. Da ia de ici, că mai bine să-l bem decât să înghețe. Vin mai găsim noi pe drum, că biserici n'om găsi, da crâșme berechet.

Incet, încet, mai sporovăind de ale vânatului, mai trezind bolovanii înghețați ai șoselei, spre ziuă am ajuns și noi la podul „Canazirului“, nu cei dintâi cum prooroce conu Toader, dar printre cei dintâi. Dinspre sat începeau să sosească gonașii în pâlcuri răslețite peste câmp. La un capăt de pod, alături cu drumul, vre-o cinci șase căruțe cu caii deshămați și acoperiți cu cojoacă și lăvicere, cu boturile îngropate în traistele cu orz ronțiau de zor. Sprijiniți de roți sau cocoțați în căruțe stăpânii și mușterii își stămpărau stomacurile sdruncinate, deșertând din belșug sticle pântecoase, înghițind ce a mai rămas din praznicul sărbătorilor; caltaboși, o pulpă de curcan, o felie de șuncă, plăcinte, bunătați ce peste zi; bunul simț le spunea că o să le ducă dorul.

Mai la o parte, pe nesimțite s'au strâns tăcuți grămădindu-se speriați de zarva și gălăgia fețelor simandicoase, vre-o 40 de copilandri, ce erau sortiți să bage spaima în epuri cu țipetele și chiuiturile lor.

S'a luminat bine de ziuă. Stomacurile s'au liniștit, fețele s'au îmbujorat și limbile s'au deslegat, iar ca la așa rară întâmplare unde se pot vedea și cinsti 24 vânători, e lesne de înțeles câte nu se pot spune și mai ales auzi.

Societate aleasă, meșteri în ale vânatului, dar și mai meșteri încă în ale povestitului. Ternier, Domvrowsky, Brehm, Aclocq, zburau din gură în gură de parcă ar fi fost prieteni de când lumea. Toate numirile latinești ale bietelor noastre lighioane, erau aduse la fața locului, drept mărturie că povestitorul trebuie să fie mare vânător.

Păcatul lui conu Toader se vede a fost să tragă și nevoia asta, ca auzul lui mângăiat alte vremuri de freamătul codrilor Neamțului să-i fie dat să audă în inima Bugeacului așa mari năzdrăvăni. El doar bine știe că cioara tot cioară rămâne, măcar de i-ai zice și corvus-corax, că iepurele nu-i țap și capra porc. Așa a moștenit el din bătrâni, așa e firea lui.

Și puștile intrară la rândul lor în focul discuției. Critici iscusiți își dădeau părerile și dintr'o ochire erau cântărite și prețuite fiecare.

- Național Fabric!
- Lepage!
- Lefoche?! A nu, asta e transformată mon cher, o curiozitate.

- E bună de pus la pinacotecă.
- Ești inadmisibil.
- Ești arhaic moșule.
- Ce are a face harhării și cu pușca mea domnule, — se sburlește conu Toader, atins în amorul propriu de vânător bătrân.

Cu nimic nu-l poți supăra, dar de ii vei zice vorbă rea de pușcă s'a terminat. Adept convins al vechiului regim plumbist-fumist, nu-l poți convinge cu nimic să-și schimbe obiceiul și odorul cu brătară de alamă.

Morocănos, fără chef de vorbă, conul Toader se reazimă de marginea podului. Cu privirea pierdută în zare, pare dus pe alte lumi. Cine știe ce o fi gândind: După un timp tresare ca dintr'un vis, își privește cu dragoste pușca o apucă de strat și cu mâneca hainei îi șterge țevile, frecate de cu seară cu cărămidă pisată și unt de lemn să nu prindă răvineală. Tușește uscat din gât și dă din cap.

— Ce știți voi! Câte a văzut pușca asta, câte a pătimit pușca asta?! Ce de bucurii, ce de necazuri.

O chemare prelungă de corn trezește pe conu Toader din dulcea visare.

— La sorți domnilor. Fiecare să-și cunoască vecinul, să nu se tragă pe linia pușcașilor, să se meargă în liniște, să nu se schimbe locurile... sună glasul de stentor al Președintelui.

Toată lumea a amuțit o clipă. Conul Toader singur se ridică.

— Da, da, coane Mihail, logosul ista trebuie de ascultat, mai ales de cei tineri și iuți din fire, că odată la o goană tot o pușcă de aeste bune mi-o ciuruit „cojocul“. Iși plătise datoria conul Toader.

Imi căzuse șorțul să fiu al șaptelea și imi căutam vecinii. Pe opt îl aveam în stânga, un sătean și în dreapta pe șase.

— Cine-i șase? strig eu.

— Da șapte cine-i?

— Eu coane Toadere!

— Apoi șase sunt eu. Vezi cum a avut Dumnezeu grijă de oamenii buni? M'a potrivit ca pe Hristos între doi... vânători și conu Toader râde din plin. Nu-ți fie cu supărare coane Gheorghieș da mai ia de ici, că până la amiază mai este și dacă stai în loc te ia frigul.

Înșiruiți pe o creastă de deal stăteam de aproape jumate de oră nemișcați, cu auzul încordat, cu ochiul ațintit peste paraginea câmpului. Amorțisem. Imi îndrept privirea în lungul liniei pușcașilor. Par pe întinsul fără de sfârșit al câmpului mobile de hotar. Conu Toader și-a adunat un braț bun cu ciurlan, cu care și-a

înfiripat un fel de mască adăpost de vedere și care-i servea totodată de așternut, precum spunea el.

— „Să nu iau umezeală la burtă“.

Avuse gând bun conu Toader și se cunoștea că e priceput în meseria vânătorească, căci la câmp deschis l'ar fi văzut dihania și cu toată pușca lui nu mai prindea iepurile.

Gonașii se apropiau mereu și vre-o doi trei iepuri, veneau înșirați ca pe sfoară înspre linia pușcașilor, dar nefiind adăpostiți ne-au văzut și au făcut calea întoarsă la gonași. Această cursă epurească ar fi durat mult, dar gonașii strângeau mereu cercul și sârmanii urechiați s'au oprit la mijloc să țină sfat și parcă să-și ia un ultim rămas bun. Și-au scuturat labelle în vânt au încercat vinele picioarelor și, în sfârșit, s'au hotărât să o pornească. O pereche o luă în lungul liniei, iar unul mai curagios, ce-și va fi zicând, toate pe una, a pornit domol în copci mărunte spre culcușul lui conu Toader. Dar, nepărându-i lucru curat s'a proptit poponete înaintea claii de ciurlan, a privit-o atent cu urechile ciulite ca două semne de mirare, s'a mai gândit puțin și fără multă chibzuială a luat-o din loc ca o năluca pe lângă claiă unde conu Toader cuprins și ostenit de frigurile așteptării își împlinea somnul pierdut și puterile cheltuite cu drumul.

Un trosnet dinspre capătul liniei pușcașilor, apoi altele la scurte răstimpuri, și un iepure stingher de pereche venea mâncând pământul să ne aducă vestea că e prăpăd la Preziidenție și va reclama la primărie cazul, precum ca să se știe....

Drumul drept spre ciurlanul lui conu Toader i s'a părut mai ferit și primăria mai aproape, dar ghinion pe bietul văduvoiu, când să zică Doamne ajută, trezitu-sa și conu Toader, și odată măiastra-i pușcă și-a sclipit țevile la soare, focul a scăpărat și iepurile fuge mereu, înainte, spre conul Toader.

— Ia-i bocancii Moșule.

Dar Moșul nu se lasă, mai are un foc în stânga. Dintr'un salt e în picioare și cât ai clipi, al doilea foc a trosnit și văduvoiu iepurilă cu ceafa țintată de alicele „patru la fund“ de 16, și-a dat obștescu sfârșit dându-se peste cap.

Prima bătaie s'a terminat, gonașii au intrat în linia pușcașilor. Conul Toader și-a strâns bagajul, și a luat de cinstitele urechi trofeul, chibzuind cam cum ar putea să-și transporte și claiă de ciurlan.

— De ce nu ai tras și în cel dintâi coane Toadere?

— A avut zile să trăiască... și apoi dacă s'ar împușca toți iepurii care ne sar în cale, ar pieri neamul iepuresc... și la anul ce facem?... Nu i-a venit încă vremea... da pe ista l-am miruit eu bine... să mă mănânce dihania și mai multe nu, așa venea la mine... pe cel dintâi l-am văzut eu bine și de el am eu grijă la anul.

PE MARGINEA UNUI ARTICOL POLEMIC

de VALERIAN PETRESCU

M STAT mult la îndoială dacă trebuie să răspund aprecierilor, insinuărilor de stil vânătoresc(?) ce s'au făcut cu ocazia unui articol al meu, în această onestă și ospitalieră revistă, în care descriam fără nicio pretențiune de aprofundată ornitologie, — las altora această nobilă însușire — o pasăre aleasă de baltă, de către unul din vânătorii noștri culți, cunoscut cititorilor din multiplele articole ce a semnat în Revista Vânătorilor.

Ezitatea mea avea ca sorginte două motive destul de temeinice: mai întâi, principal, sunt împotriva polemicii care se angajează de manieră agresivă, fiindcă — firește — cuvântul așternut pe hârtie, în o asemenea ipoteză, reprezintă mult mai puțină seriozitate decât s'ar conveni, ne onorând pe niciunul din purtători condeiului și cu deosebire pe acel care prin excelență voește să fie promotorul acestui soi de polemică; iar în al doilea rând, articolul meu fiind redactat într'un spirit de modestă descriere a stîrcului alb, voind mai ales să releveze existența și traiul acestei păsări, nu m'am gândit a face operă de lucru inedit, extraordinar, revoluționând știința noastră românească cu compilețiuni și adaosuri după diferite manuale streine, de ornitologie, și de aceea am reflectat că a pune stavilă interpretării eronate a mobilului care mi s'a atribuit cînd am scris acest articol, nu e lucru de folos și mai ales, nu e în tradiția acestei reviste de a-i monopoliza rîndurile la întîmplare.

Concluzia logică pe care o trăgeam trecînd subt tăcere aserțiunile oțioase, era fundată pe credința că cititorul însuși va face reflecțiunile cuvenite și va aprecia dacă modesta mea contribuție merită să atragă după sine, sau nu, ironia fadă și lipsită de înțeles semnatarului articolului.

Întîmplarea a făcut ca acum în urmă să trec prin București și să mă abat pe la sediul Uniunii, unde am avut onoarea să fac cunoștință și să stau de vorbă cu unul din distinșii conducători ai R. V. Din discuția urmată între noi, cari s'a referit și la alte chestiuni, am dedus*) că atitudinea pe care mi-o impusesem, de a nu răspunde insinuărilor cuprinse în articolul: Cu prilejul Stîrcului Alb, ar putea fi luată drept slăbiciune sau interpretată în cine știe ce alt chip de către acei vînători care ar rămâne fascinați de vasta știință și nomenclatura a autorului.

De aceea, înlăturînd considerațiunile de principiu cari mă îndrituiau pînă acum să nu dau atențiune faptului să accept subt beneficiu de inventar amabilitatea de tratament cu care fusesem întîmpinat, am fost nevoit a răspunde, punînd la punct reflecțiunile malițioase ce s'au făcut de onoratul meu preopinent.

Fără îndoială că în ipoteza în care un colaborator al R. V. își depășește atributul său de vînător, abordînd subiecte cari fac parte din domeniul vreunei științe care are puncte comune cu vînătoria, — fără îndoială zic, — că acest respectabil domn, oricît ar avea pretențiunea de a ști totul, nu poate fi socotit decît ca un simplu diletant față de problemele pe care le discută, afară de cazul cînd *impersonalizatul* nostru amator, ar poseda studii respective de specialitate. Și desigur, în această categorie ultimă nu se pot număra prea mulți

colaboratori ai revistei. Pe aceștia îi socotim poate pe degete.

Prin urmare, ne avînd nici eu aceste studii ca mulți alții, fiindcă profesiunea mea e cu totul alta, am scris ca simplu amator acel articol, pe jumătate de ornitologie, pe jumătate de vînătoare.

Nu știu dacă subsemnatorul articolului polemic, mi-e superior din acest punct de vedere. Presupun totuși, după cum e mai probabil, că facultatea de științe din București sau oricare alta din străinătate, nu la numărat ca student niciodată. Și atunci, *volens, nolens*, un punct de comunitate se stabilește între noi: lucrările noastre poartă același viciu inițial.

Cu toate acestea conced cel dintîi în a afirmă că articolul d-sale a fost mai amplu tratat decît al meu. Cauza? Cauza e următoarea: pe cînd subsemnatul am înțeles să scriu numai despre stîrcul alb, după cum indică chiar titlul, pomenind doar în treacăt despre ceilalți stîrci, d-sa a vrut să prezinte un studiu mai complect, cuprîzîndu-i mai pe toți. Probabil, această lipsă de discernămînt, a putut să-l îndrituiască a aminti despre cea maximă, jignitoare în chipul cum a evocat-o: nici nu știi cît de mult trebuie să știi, ca să știi cît de puțin știi. Eu îmi voi permite a o tălmăci și adecua unei împrejurări cu totul specifice, după cum voi dovedi, modificîndu-o — „pe ici, pe colo”, vorba lui Carageale, — pentru a o prezenta în această formă: «nici nu știi cît de puțin trebuie să știi, ca să știi de unde să știi»....

Deși autodidactic nu sunt prea familiarizat cu știința ornitologiei, totuși intuitiv, ca vînător care am rătăcit mulți ani și rătăcesc încă o bună parte din timpul liber pe toate potecile de stuf ale bălții din regiunea Hârșovei, sunt în posesia unor prea suficiente aprehensiuni în această materie, pentru ca să nu mă fi încumetat a scrie despre cea pasăre de baltă.

Sursa mea de inspirație a fost nu cercetările de cabinet, utilizînd toată gama tratatelor de ornitologie, de de la cele clasice pînă la cele mai moderne, pentru a culege din ele și a avea apoi pretențiunea de originalitate — nu; — isvorul meu de inspirație a fost promovat de marea dragoste ce am pentru Natură, pentru întinderile nesfîrșite de stufăriș și de plută în cari sălășluiesc atîtea păsări despre a căror existență habar nu avem și pentru cunoașterea cărora am înfruntat adeseori osteneala de a le observa, fie în zori de ziuă la cuib, străbătînd, pe unde barca nu se mai putea strecura, kilometri întregi de apă cu piciorul, fie în tot celalt rest al timpului, pe marginea apelor sau ori pe unde nevoia de hrană le purta.

De aceea, eu niciodată nu voi putea confunda un ordin de zburătoare cu un altul, după cum s'a afirmat că i s'a întîmplat odată să constate autorului nostru, la cineva, la acel cineva care dacă exista, este sortit să rămînă anonim. În articolul meu, s'a strecurat cîteva erori, de măsurătoare poate, sau chiar altele asemănătoare, dar acestea provin nu din ignoranța a ceea ce se chiamă ornitologie, pe care cele opt clase de liceu ale fiecăruia o poate sugera, — fericit acel amator ornitolog care avînd sau ne avînd opt clase de liceu, nu i s'a putut totuși întîmpla de a fi fost tratat vreodată ca un fel de integral ignorant! — ci datorită faptului că în timpul cînd am redactat acel articol, mi-au lipsit isvoarele necesare de inițiere asupra măsurătorilor cari se fac, fie pe exemplare de păsări, fie pe exemplare de animale.

Recunosc că nu am avut la îndemînă, nici tratatul devenit clasic literaturii noastre ornitologice al lui Dom-

*) Nu a fost decît deducție (N. R.).

browski: Ornithologia Romaniae, nici cea monumentală lucrare a lui Brehm: les Oiseaux, în cele două volume franțuzești, precum nici cartea lui Louis Brasil: les Oiseaux d'eau, cea care m'ar fi edificat poate mai mult ca toate, fiind și cea mai nouă apărută, sau oricare alta din vasta știință asupra păsărilor.

Ași fi găsit în aceste cărți un arsenal întreg de cunoștințe ce s'ar fi etalat cu un lux de exhibiție neîntrecută în articolul ce l-ași fi scris în aceste condițiuni; așa fi putut împrumuta cu toată exuberanța, materialul fiind-umi la îndemână, multiplele națiuni cari definesc știința ornitologiei, de la semnele convenționale și definițiunile elementare pînă la clasificările cele mai savante ale tuturor felurilor de stîrci de pe glob; nu mai vorbim că aceste tratate mi-ar fi înfățișat chiar și gravurile necesare, explicative de modul cum se înțelege a se efectua măsurătorile organelor externe pe o pasăre.

Dar cu complexul acesta de națiuni, de date, de cunoștințe multiple, de material cunoscut, prea cunoscut și comentat de atîți autori streini, așa fi avut poate o

ezitare, aceia ca redîntul în romînește, să mă fi ferit de a nu fi fost în totul în -pur și simplu caleidoscop, prezentînd fenomenul idenic, — paradoxal de altfel în ipoteza cînd așa fi devenit prea încîntat de specifica-mi originalitate — cu acela care se petrece în oglindă, cînd vrem să proiectăm virtual un obiect oarecare.

Prin urmare, sorgintea mea de inspirație ar fi fost cu mult mai mare, dacă așa fi fost în posesiunea acestor cărți și tocmai de aceia am făgăduit mai sus că voi înfățișa această împrejurare anumită, la care aforismul enunțat se potrivește de minune în varianta indicată de mine.

Incheind acest articol, care nu din vina mea a trebuit să vadă lumina tiparului, mă gîndesc cu predilecție la mordanta ironie ce stă cuprinsă în acea cugetare romînească, care se găsește într'o strînsă corespondență de identitate cu cealaltă care se degajă din bine cunoscuta maximă latinească: o, altitudo, doctus cum libro.

A bon entendeur, salut!

„SUNT VÂNĂTOR DE...”

— SATIRĂ ADRESATĂ UNUI TEORETICIAN LĂUDĂROS —

de A. GOCIMAN

UMNEZEU să ierte pe bietul Dumitru P. (nu vă spun numele de familie să nu'l cunoașteți), mare vânător era. Păcat că a trecut bietul în lumea celor dreți.

Așa pasnic public de câmp nu mai găsește Ministerul Agriculturii... Era prietenul meu al mai bun, Dumnezeu să-l ierte... cu el porneam totdeauna la vânătoare, târînd anevoios cu

schimbul sacul plin cu merinde și ne înapoiam lați de foame dar și cu sacul mai lat ca pînțele. Mare prasnici sau zi de sărbătoare națională să fi fost însă cînd aduceam în sac vre-un pui de epure. Cînd plecam la vânătoare singur mai dădeam peste câte un epure, vre-o rață sălbatecă, ori mistreț, dar de câte ori porneam cu fratele Dumitru P. (nu vă spun numele de familie) nu put-am prinde nici macar un șobolan de câmp. Nenorocit mai era biet capul lui!

Cînd înopta în pădure mîncînd și bînd, cînd adormea în goană tocmai în momentul ce trecea vînatul pe lângă el, dar i se întîmpla și mai prost. Dacă îl lovea și pe el odată norocul să treacă pe lângă dînsul un iepure, așa din senin îi lua foc arma înainte de a țînti și de regulă nefericitul șchiopa câte un cîine bun.

Așa e însă nenorocul. Dacă se ține de tine, nu mai scapi de el. Odată a fost și el fericit în viața lui de vânător, cînd a împușcat un pui de epure într'o porumbiște, acum vre-o două ani. Ce-i drept și atuncia se spuneau câte toate pe socoteala lui. Că epurile ar fi fost deja împușcate de altul sau chiar că ar fi fost orb din naștere, lucru ce nu-mi vine să cred, pentru că ar însemna că asurăs odată și bietului Dumitru P. norocul—ori sărăcuțul de el nu știa ce înseamnă a fi norocos.

Pe cât se crede eram buni prieteni, ceea ce nu'l împiedeca însă de a fi de alte păreri în ce privește vînătoria de cât mine. «Revista Pușcașilor», îmi aduc aminte, mi-a adus odată o surpriză destul de ciudată. Prietenul meu se hotărî a face polemică cu mine și mă trata în felul următor:

D-ta d-le autor, care pretinzi societăților de vânătoare să facă educație vînătorească membrilor, confunzi școala primară ce a-i cercetat vre-o dată (?) cu societatea de vânătoare; ce crezi d-le autor, mai poate face ceva vânător dintr'un pușcaș pe care nu l'a născut mamă-sa pe lume cu arma cu două țevi în mîna. Te înșeli foarte mult. Asta o știu dela mine. Tot așa cum eu m'am înșelat acum 10 ani cînd te-am adoptat să fac vânător din d-ta. Din cîine nu se mai face slînină. Principiile mele de vânător vechiu și cu experiență nu pot fi aduse nici cum în concordanță cu părerile d-tale de pușcaș. «Semnat». Dumitru P. Comuna Mărăcine, pasnic public de câmp, vânător din naștere, fericit posesor alor 5 piei de urs, 30 piei de mistreți, nenumărați colți, coarne și alte trofee de vânătoare.

Cînd am văzut una ca asta, plecai la el. Il întîlnii acasă plimbîndu-se țanțoș, răsucindu-și mustața blondă Avea „Revista Pușcașilor“ în mîna, cumpănindu-și parecă, mărimea ce-i-a adus articolul „Indrăsneț“ ce a scris contra mea.

Mă-i bătute-ar sfîntul Ilie! Se pare că te-ai zăpăcit complet! — mă adresez lui.

— Ce-e-e? mă întrebă el și se oprește amenințător, privindu-mă ca din pod.

— Dar cine dracul te-a pus să scrii prostiile acelea în „Revista Pușcașilor“?...

— Ce prostii... mă?... ce știi tu ce este interesul vînătorec... Am să propun ca în viitor toți acei ce s'au lăudat vre-o dată că au împușcat ceva, să fie stig-

matizați prin presă. Vezi, eu nu m'am lăudat nici-odată. Așa sunt pușcașii adevărați. După zece ani de activitate vânătorească febrilă, trebuie să'mi spun însă și eu cuvântul...

— Dar ce-i, cu peile acelea de urs, măi?

— Păi ce. N'am pușcat eu o ursoaică mare acum doi ani în Valea Prajii și n'am pușcat eu, acui anul, doi mistreți dintr'o pușcătură în coasta Merișoarelor?

— Tu? Ptiu... batăte Dumnezeu... pocitură... n'a pușcat ursul acela Ghiță Bursuc, iar un mistreț Niță Ursilă, iar pe celălalt eu?

— Nu!

— Dar cine, măi?

— Eu!

— Tu? Scrintitule... poate în vis... Dar ia să'mi arăți pieile acelea...

— Ce piei?

— Păi acelea al căror posesor ești.

Fratele P. se umflă atunci în pene ca un cimpoi și privindu-mă de sus îmi spuse.

— Le-am dăruit: una lui Bursuc, alta lui Ursilă și, dacă'mi aduc bine aminte, și ție ți-am dat una.

— Mie? Dar n'ai pușcat tu nici măcar o broască râioasă în viața ta, nenorocitul... sau chiar ai nebunit de tot?

— Vezi invidia de vânător... Principiile vânătorești nu admit invidia, să știi că nu mai fac eu vânător din tine nici-odată. Păcat de osteneală...

Când l'am mai auzit și cu asta, l'am închinat dracului și am închis ușa pe dinafară, destul de sgomotos. Dumnezeu să'l erte, bietul Dumitru P. nu s'a mai cumințit, până nu i-a eșit din cap fumul gloriei câștigată prin articolul ce a scris împotriva mea. După câteva luni însă prietenul meu se mai liniști și își reluă activitatea vânătorească, răușind să doboare într-o zi mai multe găște de casă dintr'o singură pușcătură, crezându-le drept rațe sălbătice lângă un lac, iar altădată într'un acces de noroc ce dădu peste el, lăsă lat cum se cade, un purcel cu clopot la gât, în loc de mistreț. Nu-i vorba, el poate nici azi pe lumea cealaltă nu crede că a fost porc de casă. Spunea că noi suntem măgari fiindcă confundăm porcul de casă cu mistrețul. Asupra originii clopotului a uitat însă să ne lămurească...

Într'o zi însă a dispărut dintre noi prietenul Dumitru P. La o vânătoare un purcel sălbatec mânat de câini și zăpăcit se îndreptă țintă spre el, fără să'l observe. Prietenul P. văzându-se asaltat, luă arma și țânti... și țânti... Când purcelul dădu cu capul aproape între picioarele lui, Dumitru F. dădu foc. Și purcelul sărăcutul de el căzu grămadă, iar lângă el căzu și vânătorul.

Se zicea că a murit de emoție, având plăcerea să impuște prima lighioană. Alții spun că a murit de spaimă... Dumnezeu să'l ierte...

PASIUNE

(URMARE ȘI SFARȘIT)

Adaptare de G. LEHRER

ÂND POLIȚISTUL ÎNCEPU a doua zi în zori, interogatoriul arestaților, chemă întâi pe bărbat.

„Pătrașcu al Leanei, zis Mocanu, de ani douăzeci și nouă, neînsurat, fără profesie, condamnat de mai multe ori pentru brăconaj“, astfel începu să scrie polițistul în Procesul Verbal pe care-l dresă, conform răspunsurilor primite dela inculpat.

Din toată aspri-nea dovedită în ajun de comisar, nu se mai putea găsi nici urmă. Era de o gentilețe și o afabiitate surprinzătoare.

— „Așadar Pătrașcule, s'o scurtăm și să procedăm la operație cu cât mai puțină durere, tot ce interesează în chestie știm dela Miron“, începu funcționarul pe un ton care inspira încredere, deși nu știa încă nimic precis, bătând cu degetul pe un dosar verde în care nu se afla decât hârtie albă.

— „Miron?“, strigă Pătrașcu mușcat ca de șarpe. „Câine spurcat, ție am să ți-o plătesc eu odată!“ Apoi înălță cu indiferență oin umeri:

„Păi atunci, dacă știți tot... să vă spun: „Căpriorul în care trăsese D-na Drăgănescu trecuse în „a Statului“ și murise acolo. Am așteptat până când Drăgăneasca a plecat, plictisindu-se se vede, iar după aceea a plecat și

Miron... ei, apoi am ridicat căpriorul de unde căzuse. Când vânătorul a țipat la mine, lângă troiță, i-am dat un picior, lichelei, că a rămas jos plin de sânge și n'a mai mișcat. Că mi-am ascuns țapul și pușca pe care n'am avut curajul să le duc devale, asta cred că ați văzut și Dumneavoastră“

— „Bine, bine Pătrașcule“, continuă funcționarul cu o indiferență calculată, deși declarațiunea precisă a inculpatului aruncase vâlul misterului, „toate astea le cunoaștem. Să'mi spui însă, în ce situație erai înainte, față de Miron vânătorul?“

— „Ce însemnează asta, cum am stat cu el? Mamele noastre au fost surori, el este așadar vărul meu. Incolo eram neapărat dușmani de moarte. El știe că eu mă „în-vârtesc“ de pe vremea când trăia tat'său — care a fost și el vânător la Drăgănescu — tocmai acu a pus mâna pe mine, când nici nu aveam vreo vină, țapul nici nu era ai lui... așa o porcărie!“

— „Dușman de moarte...“ repetă pe gânduri comisarul, „dragă Pătrașcule, ia spune-mi tu atunci, cum ai ajuns împreună cu Miron în posesia medalionului cu briliante?“

Pătrașcu se uită pieziș, cu ochii pe jumătate închiși spre medalionul pe care i-l arăta comisarul.

— „... dar habar n'am de el!“

— „Nu l-ai avut în mână?“

— „Afurisit să fiu, pe viața mea că nici nu l'am văzut, ce să vă mai spun!“

„Da... însă vezi tu, fiule,“ spuse liniștit și binevoitor comisarul „aci pe dosul medalionului se vede urma degetului tău mare, toate liniile corespund în cel mai mic

amănunt, cu cele de pe patul puștei și depe sacul tău de vânătoare!"

— „Jur, Domnule Comisar, că nu-l cunosc. Ce pot face eu cu asemenea bijuterii, că doară nu sunt muiere, în ce privește urmele degetului.... Dumnezeule mare, trebuie să mai fie multe la fel cu alea“.

Comisarul dispuse până una alta ca Pătrașcu să fie din nou condus în arest.

— „Să vie fata!“ ordonă apoi.

„Margareta Züssman zisă Magda, de 21 de ani, servitoare, necăsătorită, n'am suferit nici o condamnare“, răspunde printre sughituri, la întrebările metodice ale comisarului, iar buzele ei carnoase și senzuale tremurau, de spaimă.

— „Dragă Domnișoară Magda“, reluă funcționarul, este o chestiune cam urâtă, că te-ai lăsat atrasă în afacerea asta afurisită și că Pătrașcu te-a ales tocmai pe d-ta, o fată atât de cumsecade și drăguță, pentru prostiile astea ale lui. Putea s'o aleagă pe Mița din satul vecin, cu care se are foarte bine sau.... (o pauză calculată) pe Maria din Sălatruc, cu care slavă Domnului se ține și acum!“

— „Cum? ce-ai spus?“ Cu Maria de lângă fabrică? Se mai ține și acum cu nespălata și puturoasa aia?“

— „Da, nici eu nu pot înțelege, când o compar cu D-ta, dar mi-a spus d-l Nicu așeară cu toată siguranța că așa e. De altfel poartă de săptămâna trecută un inel cu piatră roșie dela el. Și mai poartă și o cămașe cu dantelă mi-a spus cucoana Caterina.“

Margareta Züssman zisă Magda își eșise din fire. După ce și potoli plânsul, compătimită cordial de polițist, o cuprinse o furie nebună, care uscă numai decât acrimile, la gândul trădării infame.

— „I-auzi domnule să mai trăiască și acum cu Maria, cu.... (aci întrebuițată expresia vulgară ce se dă femeilor ușoare) aia.... ticălosul, sperjurul! Și eu trebuie să fur pentru ea lengeria cu dantele dela cucoana din Călimănești, să o poarte ea, și lanțul cu mărtisorul l'am luat tot pentru el dela d-na Drăgănescu, alaltăeri dimineața de pe masa de tualetă, dar pe care pungașul l-a pus în buzunarul lui Miron ca să-l bage în bucluc, prin „cortul“ delict cum zice el. Pe mine mă pune să fac pachetele cu vânatul care-l ducea negustorului din Călimănești, iar la automobilul care pleacă la Pitești în fiecare zi, tot eu duceam pachetele și ca drept mulțumire se duce mizerabilul la Maria din Sălatruc.... fir-ar afurisit, să dea Dumnezeu să-l mănânce căinii și să-i albească oasele în grebla fabricii, când s'o mai duce la Maria!“

Când i se spuse lui Pătrașcu Mocanu, ce-a declarat Magda, turbă de necaz. Pe urmă se mlădie și mărturisii toată afacerea, lăsându-se transportat cu resemnare la arest.... de altfel nu era pentru prima oară.

— „Să te mai bagi în cărd cu muerile.... ptiu la dracu!“ și scupă cu dispreț pe podeaua cancelariei.

Comisarul era mulțumit de el însuși și, de felul jovial de a se purta cu teapa asta de răufăcători, metodă care reușea întotdeauna cu ei.

„Cum te poți înșela“ gândea el, în timp ce redacta raportul de felul cum au decurs cercetările și rezultatul strălucit obținut într'un răstimp atât de scurt.

„Am fost în credința neștrămutată că Miron ascundea adevărul din motive cu totul de altă natură, dar acum înțeleg care este cauza menajamentelor lui față de Pătrașcu, erea doară în legături foarte apropiate de rudenie cu el fiindu-i văr primar. Păi sigur! Foarte normal și mă mir că n'am înțeles dela început. Surâsul lui din ziua când i-am luat interogatorul dovedește asta până la evidență! Și la Drăgăneasca.... contrazicerea aceea? ..este realmente probabil că n'am auzit bine în focul cercetărilor preliminare. M'au înșelat aparențele.... totul este în cea mai perfectă ordine!... de altfel, este o femeie fără cusur, martor cum nu'ți poți dori mai bun: clară, precisă, demnă de încredere, până în cele mai mici amănunte. Ei... da!... nouă, în meseria asta nu ne este atât de ușor!“

* * *

Au trecut de atunci zile senine, liniștite, care vindecau orice rană.

În grădinița lui Miron, înconjurat de flori de toate nuanțele și trandafiri îmbobociți, ședea vânătorul pe banca de lângă stălpul felinarului.

Soarele care se ascunsese după muchea dințată a masivului Coziei, așteptând parcă deasupra Oltului, vâlul de raze roșii-aurii, care rămăsese în urmă ca o trenă de mireasă și luminând feeric frumcasele vale a Topologului. Nouri mici, violeți, urmau somnoroși ca niște paji, pe regina lor obosită. Ultimul suspin al zilei de vară care se sfârșea, aducea m.resme de flori....

Miron îndurerat, ținea capul în jos, mâinile sale cuprindeau stânga stăpânei sale. Vera se ridicase de pe bancă. Cu mâna dreaptă mângâia ușor părul lui.

— „....și acumă îmi iau rămas bun dela tine Miroane, fii fericit. Simt că trebuie să fie o despărțire pentru totdeauna, atât din partea mea cât și dintr'a ta. A fost ultima vânătoare în munții dragostei mele. A fost cea mai frumoasă din toate. Am cules cu pasiune fericirea ce n'o aveam. Abia în pragul maturității am putut găsi pentru sufletul meu atât de tânăr încă, și am putut strânge la inima mea nepătată tinerețea neofilită a munților, dornică de același lucru; ei i-a fost sortit să-i dau cu totul inima și sufletul meu. Împlinirea acestei dorinți profunde ție și-o datorez, dragul, dragul meu băiat!“

Fruntea bărbatului se plecă și mai mult, iar două lacrimi, de care nu-i era rușine, îi căzură pe mâinile, din care Vera își desfăcu ușor pe a ei.

Prin aerul liniștit al serei, soseau în sbor lin, dinspre mânăstire, sunete prelungi de clopot care vesteau vechernia.....

— SFĂRȘIT —

Citiți și abonați-vă la „Revista Vânătorilor“, cea mai răspândită din țară, care apare lunar cu știrile cele mai importante

COMUNICĂRI, PUBLICAȚIUNI ȘI INFORMAȚIUNI

Scrisoare D-lui Ministru de Războiu

ME GĂSIM la punctul critic al celei mai acute probleme, a existenței vânatului nostru. Cu forțe supra omenеști ne străduim din vlagă întregii noastre rezerve de forțe, spre a păstra ceace posedăm, pentruca nu o singură dată in-conștiența crasă a lumii de rând să strivească un gest nobil zidit pe schelele unei munci în cari inteligența e impotentă.

Nu putem găsi o calificare mai plastică — decât aceea care am întrebuițat-o, — spre a face plausibil individului care printr'o procedură sistematică surpă temeliile unei construcții menită a fi așezată pe bazele cele mai doctrinale.

Domnule Ministru,

Poate veți considera această scrisoare drept o sfidare a erarhiei noastre, sau atribuiți un gest nesincer și ironic acestei plângeri. Nu; pentrucă este expresia durerii sincere pe care noi, vânătorii, o aducem la cunoștința D-v. Este vorba, Domnule Ministru, de întrebuițarea pe care arma de război a găsit-o; aruncând glonțul destinat altor scopuri, tocmai acolo unde nu trebuie.

Nu am vrea să considerăm însă abuzul, ca o idee călăuzitoare în călcarea celei mai severe datorii.

Este nu știu a câta oară când santinele destinate să păzească un post fac pagube statului întrebuițând muniția la vânătoare.

Cel mai recent caz:

La Depozitul de Muniții din Sibiu o santinelă rănește o căprioară. Pădurarul, pasnic al vânatului ce se găsea în inspecția pădurii Dumbrava — unde s'a întâmplat acest fapt — surprinde această dublă încălcare a legilor și prin societatea care este arendașe a acestei păduri, *declarată loc de refugiu al vânatului*, — cu nu prea puțin sacrificiu — face demersuri necesare. Sancțiunile s'au redus la 10 zile de arest.

Imprejurarea de a nu fi întâia oară, precum și analiza faptelor cari dovedesc, că acea santinelă — denumire acordată în vederea unei datorii bine stabilite și delimitate — nu numai că și-a călcat flagrant consemnul sub oblăduirea unei idei neghioabe, dar se găsește și juridic în delict penal, ne constrânge de astă dată a ne plânge.

Noi vânătorii credem — și nu credem dintr'o desfătare, printr'un simplu amuzament — că ceea ce se repetă fie chiar în ordinea binelui, merită a fi încrustat în răbojul sentințelor

Rugând a acorda bunăvoința necesară invulnerabilității onoarei — oricare ar fi ea — vă rog primiți asigurarea deosebitei mele stime și considerațiuni ce vă păstrez.

LEON V. PROCA
ofițer în rezervă.

folos și de un real interes pentru studiul taxonomic al acestui fel de vânat.

Toate persoanele ce-i vor trimite acest material de studiu se vor considera colaboratoare și vor fi citate ca atari în studiile sale de specialitate.

Pentru acelaș scop anunță pe cei interesați că va cumpăra orice colecție de crani de Mamifere din țară în cazul când exemplarele vor fi însoțite de datele mai sus cerute.

Deasemenea, va primi cu recunoștință orice observațiuni scurte, obiective și juste asupra hărților sale de repartitie a vânatului (publicate în ultimul număr al revistei), privind fie rectificarea limitelor, fie lămurirea diferitelor zone de repartitie ale acestui fel de vânat.

A se adresa: Str. Academiei, 14, București I (Laboratorul de Zoologie descriptivă).

— x —

Ministerul Agric. și Domeniilor
Serviciul Vânătoarei

PUBLICAȚIUNE

Prin Decizia Ministerială No. 173923/930, s'a hotărât oprirea vânătoarei de epuri și potârniche pe timp de doi ani, pe terenurile Breaza, Viile Lombului, Dâmbu Rotund, Malul Dropiei, Câmpu Nădoșului, Dealul Sft. Gheorghe Nou și vechiu, ce formează proprietatea Montanei de vii din comuna Cluj.

— xx —

Ministerul Agri. și Domeniilor
Serviciul Vânătoarei

Constatănd că unii membrii din unele societăți de vânătoare nu și-au scos permisele legale nici până azi, cu toate obligațiile statutare și legale, Ministerul a decis să facă o verificare generală a tuturor Societăților din țară, luând măsuri contra acelor care nu s'au conformat statutelor și legilor în vigoare și care prin aceasta dovedesc că nu au rațiune de a exista.

— x —

PUBLICAȚIUNE

Prin D. M. No. 108.898/930, s'a hotărât în județele Câmpulung, Cernăuți, Rădăuți, Storojineț și Suceava, următoarele restricțiuni de vânătoare:

- 1) Cerbii să fie împușcați numai dela 1 August până la 1 Noiembrie al fiecărui an.
- 2) Tapii de capră roșie, dela 1 Mai până la 1 Nov.
- 3) Epurii dela 1 Oct. până la 1 Ianuarie, iar vânătoarea de potârniche, să fie oprită pe anul 1930.

— x —

Primăria Comunei Felnac
Jud. Timiș
Nr. 1105/1930

PUBLICAȚIUNE

Conform hotărârei Comisiunii Interimare cu Nr. 45/1930, prin aceasta se aduce la cunoștință publică, că dreptul de vânat pe teritoriul din raionul comunei Felnac, cu o suprafață de circa 5110 jughere cadastrale, se va arenda prin licitațiune publică orală, cu respectarea condițiilor cuprinse în art. 88—110 din Legea contabilității publice, pe timp de 6 ani, adică dela 1 Februarie 1930 până la 1 Februarie 1936. Licitațiunea va avea loc în localul primăriei, în ziua de 10 Septembrie 1930, oara 8 a. m.

Prețul de strigare este de Lei 6.000 anual, sumă dela care va începe concurența.

Doritorii de a concura, urmează a cunoaște toate condițiunile de licitație, cari se află afișate la primărie și vor fi însoțiți de o garanție de 10% în numerar, precum și de autorizația prescrisă în art. 13 din Legea pentru protecția vânatului.

Felnac, la 24 Iulie 1930.

Primăria.

— x —

Primăria Comunei Cerna
Jud. Timiș
Nr. 66/1930.

PUBLICAȚIUNE

Pentru arendarea dreptului de vânat se publică licitație pe ziua de 18 August 1930 la ora 9 în sala primăriei comunale, prețul din oficiu 2000 lei anual, arendare se face pe 6 ani dela 1 Ianuarie 1930 până la 31 Decembrie 1936.

Doritorii să se prezinte cu garanția de 10% și autorizația de licitație.

Condițiunile la Notariatul Berini.

Cerna, 10 Iulie 1930.

Primăria.

Rugămintе. — În interesul cunoașterii amănunțite a faunei noastre de interes vânătoresc, d-l Dr. R. I. Călinescu, roagă vânătorimea din țară să binevoiacă a-i trimite, cu începerea sezonului de vânat, pe spesele sale, craniile vânatului cu păr, pe care în general le aruncă, însoțite de următoarele note: sexul, vârsta aproximativă, locul geografic și data, ele fiind de un imens

Primăria Comunei Utvin
Județul Timiș-Torontal
Nr. 784/1930

PUBLICAȚIUNE

Dreptul de vânat de pe cca. 4600 jugăre se vinde prin licitație publică orală în ziua de 27 Septembrie 1930 ora 9 dimineața pe timp de 6 ani cu prețul de strigare 10.000, la primăria Utvin.

Dispozițiunile Legii Contabilității publice și legii pentru protecția vânatului sunt a se respecta.

Condițiunile se pot vedea la primărie.

Garanția este 10%.

Utvin, 24 Iulie 1930.

Primăria.

INFORMAȚIUNI VÂNĂTOREȘTI

S'a luat dispozițiunea să se deschidă, în cuprinsul revistei, rubrica **INFORMAȚIUNILOR VÂNĂTOREȘTI**. Domnii membrii sunt rugați a ne trimite scurte știri ce interesează vânătoarea, confirmate cu semnătură proprie.

—x—

În urma grindinei căzută, în a 2-a jumătate a luni Iulie, în regiunea Ciocănești-Ghergani și împrejurimi din Jud. Ilfov și Dâmbovița, Grindină de o mărime neobișnuită și colțuroasă, s'au găsit de sătenii ce erau la munca câmpului, imediat după eveniment, pe teritoriile comunelor Ciocănești, Crețu, Tătărești, etc., numeroase cadavre de prepelețe și epuri, uciși de piatră.

T. T. MAIORESCU.

—x—

După informațiunile culese de noi, comunicăm cititorilor noștri că anul acesta s'au semnalat destule prepelețe în județele Dolj, Romanai, Ialomița, Brăila, iar în Vlașca și Ilfov ceva mai puține. Dobrogea este foarte bogată în prepelețe anul acesta.

—x—

Rugăm noile Societăți de vânătoare să binevoiască a răspunde cât mai urgent posibil corespondenței ce le-am adresat.

Arătăm de asemenea că influența și autoritatea Uniunii crește în măsura adeziunilor pe care le primim.

—x—

Semnalăm camarazilor săi și autorităților, modul vrednic de lăudat, cum știe să-și facă datoria Brigadierul de Vânătoare Ion Moldoveanu din Diciosânmartin-Târnava, care a dat în judecată 8 delinquenți în lunile Mai și Iunie.

—x—

În revista noastră No. 7 din Iulie, am trecut din eroare că Dl. Pincas ar fi obținut 6 pr. III la capre negre. În realitate D-sa a obținut 2 premii al II-lea pentru mufloni și 4 premii al III-lea, tot pentru mufloni, total 6 premii.

—x—

În ziua de 7 Mai 1930, un lucrător dela Soc. Steaua Română a prins, în reg. Moreni, un porumbel care avea la fiecare picior câte un inel și anume la cel drept cu inițialele: S. K. V. 29. 140; iar la cel stâng: S. K. V. 29. 141.

Acest porumbel se află, după informațiile Marelui Stat major, în posesia Regimentului de transmisiuni.

—x—

Suntem informați că, Prefectura jud. Romanați a ordonat să nu se elibereze permisele de vânătoare, solicitatorilor care nu fac dovada că și-au achitat dările către Stat.

Dacă această știre este exactă, ne permitem a pune d-lui Prefect întrebarea, dacă sugestiunea acestei măsuri a venit din altă parte, deoarece nu putem admite la un om cu vederi largi, un asemenea procedeu.

Acel care a luat o astfel de măsură, a uitat se vede că impozitele sunt obligatorii pentru fiecare cetățean și că Statul are alte mijloace mult mai serioase să intre în posesia lor, pe când nimeni nu poate obliga pe cetățean să-și scoată un permis de vânătoare.

Privind chestiunea sub o altă latură, nu ne putem abține de a nu surâde, observând malițiozitatea prefectului de Romanați (dacă el este autorul măsurii), care speră să exploateze în felul acesta pasiunea vânătorilor, făcând din dragostea lor pentru natură și vânat, un instrument de constrângere.

Ne permitem a dovedi celor în drept că se face o mare greșală prin modul acesta de procedare.

Dacă vânătorii își înfrâng pasiunea și nu vor scoate permisul, Statul pierde multe zeci de milioane și nici nu și-ar atinge scopul de a-și încasa impozitele restante prin constrângerea aceasta. Eliberându-se permisele, Statul va intra cu un moment mai de vreme în posesia importantelor venituri din vânătoare, având posibilități legale să încaseze și impozitele restante.

Nu mai vorbim de cei lipsiți de mijloace prea mari, cari vor fi obligați să braconeze. Ne întrebăm atunci, dacă bunele intenții ale D-lui Prefect nu au un rezultat cu totul negativ și imoral.

Nu ar fi ridicol dacă și la chioșcurile de tutun să nu și-se vândă țigări decât dacă prezinți recipisa de plată a tuturor impozitelor?

Cred că cei în drept ar trebui să admită exactitatea raționamentului nostru, ridicând această măsură arbitrară și dăunătoare pentru vânătoare și țară.

SĂ FIE VICTIMILE ACLIMATIZAREI ?

Chinologii din România priveau cu recunoștință la Dl A. Rîșcanu, care a importat cu enorme sacrificii o pereche de grifoni Korthals pur sânge: pe etalonul campion Zop de Vaudemange și pe Asta von Albanusberg, cățea premiată de mai multe ori.

În cursul anului acesta, au murit amândoi, întâi „Zop” apoi „Asta”. Toate somitățile veterinare au fost chemate imediat, însă n'au putut scăpa pe nici unul din ei.

D-l Rîșcanu încearcă o grea lovitură pe care numai noi o putem aprecia, care știm cu câtă dragoste și mândrie privea la câinii săi și nu i se părea nici un sacrificiu prea mare, când era vorba să îngrijească de sănătatea și hrana lor.

Să sperăm că unicul produs al acestor câini, care a rămas la Dl Rîșcanu, fiind născut în România va fi aclimatizat, recompensând pe crescător prin sănătate și prin calitățile moștenite de la ambii campioni, părinții săi.

Bibliografie

„SUB EPOLET ALBASTRU“

Povestiri din viața Jandarmilor

de Maior AL. BEREA din R. 2. Jand.

Este un volum pe care l-am primit la redacție acum câteva zile, și ne-a făcut mare plăcere frumoasa inițiativă a autorului, care a știut să închege în cele 11 povestiri calitățile esențiale ale jandarmilor noștri.

Între vânători și jandarmi este o legătură strânsă. Greaua sarcină de a păstra vânatul crescut la noi, o are în primul rând executorii legilor.

Dacă în sufletul lor nu este infiltrat sentimentul datoriei și nu sunt convinși că legile trebuie să fie cu orice chip executate, vom avea de suferit și noi vânătorii.

Maiorul Berea va contribui, prin volumul său, la ridicarea moralului ostașilor săi, dândule hrana sufletească de care au nevoie pentru împlinirea datoriei lor.

Autorul ne promite că va aduna într'un volum întâlnirile pe care jandarmii le-au avut cu braconierii, volum care desigur va fi gustat și de lumea noastră vânătoarească. Să ne permită a-i mulțumi pentru dragostea ce o arată scumpului nostru patrimoniu, vânătoarea — lucru care ne îndreptățește să credem că în câmpul său de activitate, va acorda o deosebită atenție executorii legii vânatului.

G. L.

Orice publicație trebuie să ne sosească cel puțin până la 15 ale luni, pentru a putea apare în numărul luni viitoare al Revistei. Nu se înapoiază nici un fel de manuscris. Publicațiile oficiale se plătesc cu anticipație, socotite cu 3 lei cuvântul.

CHRISTOPH FUNK

FABRICĂ DE ARME CU RENAME VECHI, FONDATĂ 1835
CUTIA POȘTALĂ 111, SUHL GERMANIA

IN DEPOZIT ARME DE VÂNĂTOARE
ȘI DE SPORT DE PRIMA CALITATE CA:

DRILLINGURI ÎN PATRU MODELE DIFERITE
CU ȘI FĂRĂ ARMARE SEPARATĂ A
: : : : : : : : GLONȚULUI : : : : : : :

ARME SISTEM BOCK CONSTRUCȚIILE
CELE MAI NOI CU PERCUȚIUNE CENTRALĂ
CARABINE PENTRU TIRUL CU ÎNCĂRCĂTURI
DE MARE VITEZĂ CU REPETIȚIE SAU CU
: : : : : : : : UN SINGUR FOC : : : : : : :

MONTAJE DE LUNETE FĂRĂ A FI FIXATE
PE ȘINA ARMEI, AVÂND DECI CÂMPUL DE
: : : : : : : : OCHIRE LIBER : : : : : : :

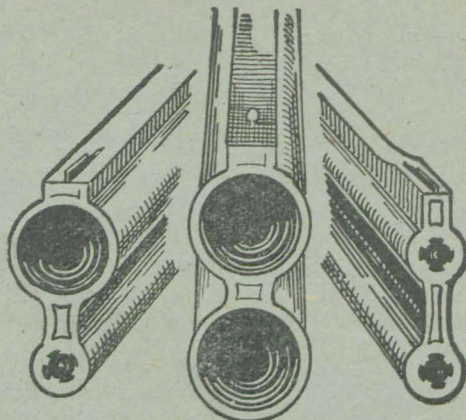
PROECTILE CU CĂMAȘE DE ARAMĂ,
MODEL FUNK ÎN CALIBRELE 7, 8, 9³, 11 m/m

SE CONSTRUEȘTE DUPĂ CERERI SPECIALE.
CEREȚI BROȘURA ȘI LISTA DE PREȚURI.

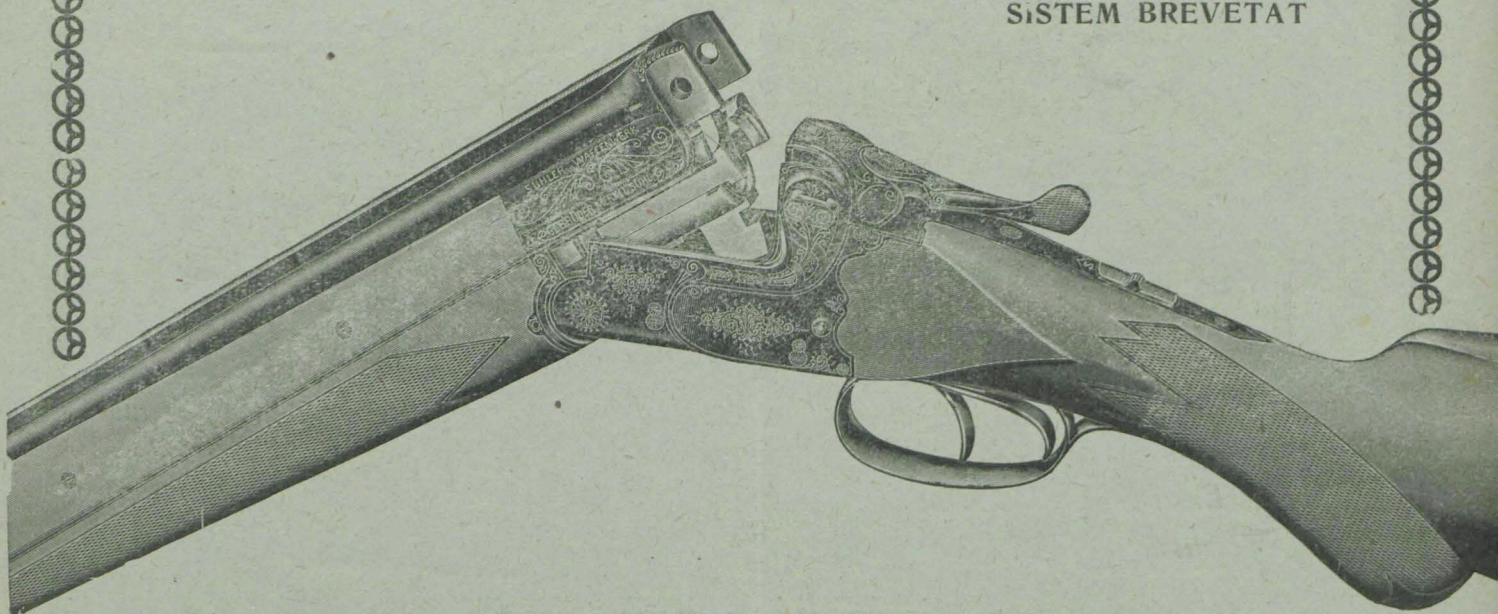

FONDATA IN 1893

Gebrüder Merkel
Gendehre

SISTEM BREVETAT

Arma viitorului pentru vânătoare și tip sportiv

Marile succese practice obținute cu armele noastre cu țevi suprapuse, dovedesc marile avantaje ale acestor arme sistem Bock:

- 1) Câmp de ochire complet liber, fără reflexe laterale;
- 2) Percutare infailibilă a capselor (Sistem brevetat);
- 3) Inchizător de o putere de rezistență unică;
- 4) Tir de mare precizie, mai ales pentru distanțe mari, din cauza stabilității și a zăvoririi perfect simetrice a țevelor;
- 5) Tragere rapidă și precisă, datorită balansării și maniabilității impecabile a acestui model.

Fabricația acestor arme cu țevi suprapuse este specialitatea noastră. Indelungata noastră experiență și instalațiunile moderne cu totul perfecționate ale casei noastre, ne garantează exclusivitatea fabricației acestui sistem, pe care-l construim în următoarele modele:

- Arme de alice cu două țevi, sistem Bock (2 țevi de alice suprapuse).
- Arme expres cu două țevi, „ „ (2 țevi de glonț suprapuse).
- Arme fixe cu două țevi, „ „ (1 țevă de alice și una de glonț, suprapuse).

Aceste modele le putem construi și cu două sau mai multe rânduri de țevi. De pildă o armă de alice sistem Bock, cu un rând de țevi expres și alt rând de țevi mixte. Cele mai fine arme de vânătoare cari se construiesc astăzi, sunt arme sistem Bock. Cu o astfel de armă, atât vânătorul cât și trăgătorul de porumbei, este echipat pentru orice gen de tir și pentru toată viața. Tot odată mai recomandăm cunoscutele noastre arme DRILLING, reputeate prin soliditatea lor, precum și ELEGANTELE NOASTRE ARME DE ALICE, cari pot rivaliza cu cele mai fine arme engleze.

FABRICA DE ARME

WAFFENFABRIK GEBRÜDER MERKEL, SUHL

(GERMANIA)

REPREZENTANTĂ IN ROMÂNIA PRIN „UNIUNE”

6

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VANĂTORILOR DIN ROMÂNIA

TELEFON 313/47

Redactată de cei mai de seamă tehnicieni și specialiști în materie de vânatoare din țară, publică: articole cu subiecte pur vânătorești din interes general, privind protecția și înmulțirea vânatului, educația vânătorească, tehnica armelor, chestiunile juridice privitoare la legea vânatului, dispozițiunile luate de organele administrative ale vânătorei, lista contraveniențelor la legea de vânatoare, dări de seamă a societăților de vânatoare afiliate, precum și orice gen de literatură cu subiecte de vânatoare.

ABONAMENTUL ANUAL: 300 LEI
PENTRU SOCIETĂȚILE AFILIATE 400 LEI
COSTUL STEMELI LEI 200

ANUNȚURI COMERCIALE
1 PAGINĂ 500 LEI LUNAR

$\frac{1}{2}$ " 250 " "

$\frac{1}{4}$ " 125 " "

MICA PUBLICITATE 1 Leu cuvântul

ABONAMENTUL LA
„REVISTA VÂNĂTORILOR“
ESTE OBLIGATORIU PENTRU TOȚI
MEMBRII UNIUNEI (Art. 6 din Statute)

„Revista VÂNĂTORILOR“
este unicul mijloc de comunicare al
tuturor vânătorilor din toată țara, care
au să-și spună ceva. De aceea, dacă
aveți ceva de cumpărat, de vândut, de
schimbat, sau de pus vreo întrebare
tehnică vânătorească, adresați-vă
„Revistei VÂNĂTORILOR“.
Numai aci puteți fi siguri că veți
găsi pe aceia cărora vă adresați.

LA ORICE CORESPONDENȚĂ ATA-
ȘAȚI MĂRCILE PENTRU RĂSPUNS.

Administrația revistei expediind regulat fiecare număr tuturor abonaților, orice vină de neprimire cade exclusiv în seama poștei, căreia trebuie adresate în scris toate reclamațiile.

La 1 Ianuarie, ale fiecărui an, revista se trimite contra ramburs.

UNIREA FACE PUTEREA
STRÂNGETI-VĂ IMPREJURUL „UNIUNEI“

SE CAUTA

Pentru studii, VEVERIȚE sănătoase,
oferindu-se 50 lei bucata

A se adresa d-lui R. I. Călinescu,
laboratorul zoologic,
București Strada Academiei, No. 14

10

De Vânzare

*Un Drilling splendid având 2 fevi de glonț
cal. 10,2 și una lissă cal. 16. Fabricație
germană, oțel Krupp, închizător Greener, ținut în
perfectă stare, trei trăgace. Se poate vedea la
„Uniune“ în fiecare după masă.*

38

Armurieri, Negustori și Importatori de arme en gros

*Cereți noul Catalog Ilustrat No. 20, editat în limba
franceză, engleză și germană, dela firma
D. Demarteau-Farstré-Herstallez-Liège (Belgia)*

40

PREȚUL UNUI EXEMPLAR 20 LEI
PREȚUL UNUI NUMĂR VECHI 25 LEI